کوچنی شاهزاده

(کیسه)

ژباړن: محمد طاهر کانی

۱۳۸۱ ل. ل کال

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچنی شاهزاده

د لیکوال له انځورونو سره

لیکوال: انتوان دي سینت اېکزوپیري

ژباړن: محمد طاهر کاڼی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لوی او ښښونکي خدای (ج) په نامه

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: کوچنی شاهزاده

لیکوال: انتوان دي سینت اېکزوپیري

ژباړن: محمد طاهر کاښی

کمپیوټرچارې: افغان دوست

چاپشمېر: ۵۰۰ ټوکه

چاپکال: ۱۳۸۱ل/۲۰۰۲ ز کال

چاپځی: مسکو-روسیه

چاپوار: لومړی

خپروونکی: ژباړن

منته او یادونه: په روسیه کې د روښانفکري ملي دموکراتیک نهضت د انسجام له کومېټې څخه د زړه له کومي مننه کوم چې د دې کتاب د چاپ مالي لګښت يې کړی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

د هېواد هغو ټولو گلالیو ماشومانو ته چې د جگړې لامله یې د ټولو بې
برخیو توپان ته غېږه ورکړې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژباړن يادښت

درنو لوستونکيو.

کوچنی شاهزاده د پرانسي ليکوال، شاعر او پيلوټ «انتوان دي سينت اېکزيوپيري» تر ټولو ډېر نامتو ښبير دی. دا له آره يو استعاري او کنايه يي ناول دی، چې لومړی ځل د ۱۹۴۳زېږدي کال د اپرېل پر ۶ په نيويارک کې چاپ شوی وو. په ښبير کې راغلي انځورونه پخپله ليکوال کښلي چې د دې کتاب په څېر يې اوڅارتيا په برخه شوې ده. ارزښتناکه خبره دا چې دا يوازې تش انځورونه نه دي، بلکې په ټوله کې د ښبير اورگانيکي برخه جوړوي. په ښبير کې پخپله ليکوال او د ښبير اتلان (کرکټرونه) د دغو انځورونو يادونه کوي او پر هغوی ان بحث کوي.

ليکوال «اېکزيوپيري» دا ناول هغه مهال وليکه چې دی د امريکا متحدو ايالتونو په نيويارک کې اوسېده، له همدې لامله لومړی ځل په انگرېزي ژبه په امريکا کې چاپ شو. يوازې تر دويمې نړيوالې جگړې وروسته پر ۱۹۴۶ ز کال په پرانسه کې چاپ شو.

د ناول موضوع داسې ده چې يو پيلوټ د الوتکې د خرابۍ لامله دې ته اړوزي چې د اپريکا (افريقا) د لويې صحرا په دښته کې الوتکه کښنوي، هلته له يو غيرعادي او عجيب انسان، کوچني هلک، کوچني شاهزاده سره مخامخېږي، چې له بل B-۶۱۲ شمېرې گرزنده ستورگي (استېرويډ) څخه راغلی وي. کوچنی شاهزاده په ځمکه کې د هغو پېښو او ماجراوو په اړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیسه کوي چې دی ورسره مخ شوی، د هغه هېښنده ګلاب په اړه، چې ده په خپل ګرزنده ستورګي کې پرې ایښی، په ستورګي کې د خپل ژوند په اړه، چې درې اورشنیدي غرونه او ګلاب پکې دي، په اړه بیان کوي. دی خپل وخت په خپل ستورګي کې د نظم په راوستلو، د «اډانسونیا ډیجیتاټا» ونو د کوچنیو تېغونو او نیالګیو، چې تل ډېرې رېښې ځغلوي او ټول ګرزنده ستوری نیسي، په خشاوه کولو تېروي. د کوچني شاهزاده د لمرلوېدل (غروب) سیل کول ډېر خوښېږي او په خپل ګرزنده ستوري کې دی کولای شي په ورځ کې یې څو ځلي وویني. کوچنی شاهزاده یوه ورځ الوزي او غواړي چې د پینیو (کایناتو) نور ځایونه وګوري، ویې پېژني او ویې څېړي. دی څو نورو ګرزنده ستورګیو ته د ورتګ پر مهال له ګڼ شمېر هېښنده لویانو سره مخامخېږي، لکه له پاچا سره، چې داسې ورته ښکاري، چې د ټولو ستوریو اداره په خپل لاس کې لري، له عزت غوښتونکي او شهرت غوښتونکي سره، چې غواړي شاوخوا ټول چاپیریال او خلک پر ده خوشاله شي او ده ته خوشالي څرګنده کړي، له نېشه یي سره، چې د دې لپاره څښل کوي چې خپل شرم او خجالت هېر کړي، له معامله ګر سره، چې تل ستوري شمېري او فکر کوي چې دی د ډېرې ستورو خاوند دی او غواړي نور ستوري هم رانیسي، له څراغ بلوونکي سره چې خپلې خبرې او ژمنې ته ژمن دی، هره دقیقه څراغ بلوي او ببرته یې مړ کوي، له جغرافیه پوه سره، چې د سیلانیانو او ګرزندویانو کیسې په کتاب کې لیکي، خو پخپله هېڅ مهال هېڅ لوري ته مساپرت نه کوي. د جغرافیه پوه په سلا کوچنی شاهزاده ځمکې ته ځي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته سربېره پر هغه پیلوټ، چې الوتکه يې خرابه شوې، له نورو کرکټرونو سره مخامخېږي، له هغوی سره خبرې کوي او نورډېر مهم څیزونه پېژني.

په نښير کې د کوچني شاهزاده ځېره تر ډېره بریده اوتوبیوګرافیکي ده، مانا دا چې الهام يې لیکوال له خپل کوچنیتوبه اخیستی او داسې ښودل شوی چې دا کوچنیتوب د عمر په شمېر د لوی لیکوال او پیلوټ له شخصیت څخه جلا شوی دی. لیکوال د کوچني شاهزاده کرکټر په خپل ځان کې په مړه کېدونکي کوچني «تونیو» پسې له خپګانه اخیستی، هغه «تونیو» چې د نېستمن شوې نجیب زاده کورنۍ له کرېږې څخه دی او په کورنۍ کې يې لومړی د زېړېخونو سرو وېښتانو په خاطر «د لمر پاچا» په نامه یاد کړی وو، خو په کالج کې يې د په خوب کې ګرزېدونکي (ویده ګرزېدونکي) نوم ورکړی، ځکه دا عادت يې درلود چې په ډېر ځنډ سره به يې په هسک کې ستورو ته کتل. پخپله د «کوچني شاهزاده» ژبنی ترکیب د لیکوال په «د انسانانو ځمکه» نښير کې هم لیدل کېږي.

د خرخښه، هیجان راوستونکي او ژړوونکي ګلاب نمونه هم ښه ثرګنده ده. دا بې له شکه د لیکوال «اېکزیوپیري» مېرمن «کونسوېلو» وه چې له لاتیني امریکا څخه وه او ملګرو يې «د سلوادور کوچنی اورشیندی غر » نوم پرې اېښی وو.

په نښير کې ګیدړ د دوستۍ او ژمن ملګري د سېمبول په ډول ښودل شوی؛ ګلاب د مینې د سېمبول په ډول. ګیدړ کوچني شاهزاده ته ژمنه (وفاداري) ورزده کوي او دا ورزده کوي چې انسان د خپلو ټولو هغه چا په وړاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پازوال دی چې ده ته گران دي، ده ته نږدې دي او د پازوالۍ (مسوولیتۍ) احساس د نه هېرولو لوست ورکوي.

یوه بله خبره چې د یادولو وړ ده، هغه دا چې لیکوال د گیدړ غوږونه ډېر اوږده کښلي، دا له دې کبله چې ده د گیدړو د هغه ډول انځورنه کړې چې د اپریکا (افریقا) د شمالي سیمې د صحرا په لویه دښته کې اوسي، غوږونه یې ډېر اوږده او د (Fennec fox) په نامه یادیږي. اېکزیوپیري چې کله په مراکش کې پوځې دنده سرته رسوله نو همدا ډول یوه گیدړه یې روږدې کړې وه. په ښبیر کې دا ژوی د گیدړ یانې نرینه جنس په ډول، خو څو ځایه بیا د گیدړې په ډول راغلی چې زه یې هم په لامل نه یم پوه شوی، چې دا کومه تېروتنه ده او که په لوی لاس دا کار شوی.

په نړۍ کې د کوچني شاهزاده د ښبیر د چاپ په اړه باید وویل شي چې تر ۲۰۱۱ ز کاله دا ښبیر د نړۍ پر ۱۸۰ ژبو ژباړل شوی. په چین کې تر ۳۰ ځلي ډېر او په کوریا کې هم تر ۲۰ ځلي زیات چاپ شوی دی. پر ۲۰۱۱ ز کال په نړۍ کې د کوچني شاهزاده ټولیز چاپشمېر تر ۸۰ میلیونو ټوکو واوښت.

د دې ښبیر دا پښتو ژباړه پر ۱۳۸۱ ل (۲۰۰۲ ز) کال ترسره شوې او پر هماغه کال د روسیې په پلازمېنه مسکو کې چاپ شوی دی. لکه څنگه چې ما هغه مهال کمپیوټري اسانتیاوې نه درلودې، نو کمپوز یې د افغان دوست په نامه یو روسي استاد ترسره کړی وو او له ما سره یې کومه کاپي هم پاتې نه وه؛ له دې کبله یې دا بربښنایي بڼه ما له سره له هماغه چاپي ځېل څخه کمپوز کړه او ځینې ښویدنې چې هغه مهال په چاپ کې تېرې شوې وې، هغه مې هم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونتیا تر بریده ورسمې کړې. هغه مهال پرې ما کومه سریزه هم نه وه کښلې. په دې سریزه کې له روسي او انگلیسي بربښنایي پوهنغوندونو څخه کار اخیستل شوی دی. دا دی کوچنی شاهزاده د ټولو مینه والو لوست ته وړاندې کیږي. خدای دې وکړي چې د ټولو لپاره په زړه پورې وي.

محمد طاهر کانې

روسیه-وولگینسکي

د ۱۳۹۴ لمریز کال د مرغومي ۱۵

د ۲۰۱۲ زیږدي کال د جنوري ۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی برخه

کله چې زه شپږکلن وم، د «رښتينو کيسو» په نامه کتاب کې، چې د هغو ځنګلونو په اړه پکې کيسې راغلې وې چې چا لا لاس نه وو ور وړی، ما يوه ورځ هېښنده انځور وليد. په انځور کې يو ډېر لوی مار (بوا) وو چې يو داړونکی ژوی يې تېراوه، يانې چې خوړ يې. هغه انځور دا دی:

په دغه کتاب کې داسې راغلي وو: «مار خپل ښکار نه ژويي، همداسې بشپړ يې تېروي. تر دې وروسته مار نه شي کولای چې ځان وښوروي او شپږ مياشتې پرله پسې ويده وي، تر څو چې خواړه هضم کړي.»

ما د ځنګله د ژوند د ټولو پېښو په اړه ډېر فکر کاوه او ما هم په رنګه وچکښن (پېنسل) خپل لومړنی انځور وکيښ. دا زما لومړی شمېره انځور وو. هغه انځور دا دی:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما خپل انځور لویانو ته وښود او له هغوی نه مې وپوښتل چې زما انځور د دوی لپاره ډاروونکی نه دی؟

هغوی زما د پوښتنې په ځواب کې وویل چې ایا د شاپو خولۍ هم ډاروونکې وي؟ هغوی زما له خبرې سره مخالفت وښود.

دا خو له آره خولۍ نه وه. دا د بوا مار وو چې پیل یې تېر کړی وو او په خېټه کې یې پروت وو. بیا نو ما دغه لوی مار دننه خوا نه رسم کړ، د دې لپاره چې لویان پرې پوه شي. د هغوی لپاره اړینه ده چې هر څه ورته تشریح شي. نو دا زما دویمه شمېره انځور دی:

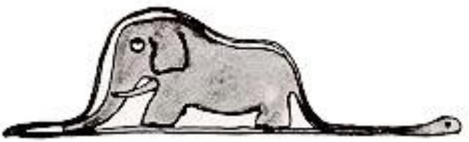

ما ته لویانو دا سلا راکړه چې ماران رسم نه کړم، نه له دننه خوا نه او نه هم له د باندې خوا نه، جغرافیه، پېښلیک، حساب او لیکدود (املا) باید ډېر زده کړم. نو داسې پېښه شوه چې ما په شپږ کلنۍ کې د انځورگرۍ له ځلاند او ښه نامه څخه لاس واخیست. لکه څنگه چې زه په لومړۍ او دویمه شمېره انځورونو کې پاتې راغلم، نو مې پر خپل ځان باور له لاسه ورکړ. لویان هېڅ

(c) ketabton.com: The Digital Library

مهال پخپله په هېڅ نه پوهېږي، خو د کوچنيانو لپاره دا کار ډېر ستړی کوونکی دی چې تل هغوی ته هر څه تشريح کړي او هغوی پوه کړي.

په دې ډول زه دې ته اړوتم چې بله څانگه غوره کړم، د پيلوټۍ زده کړه مې وکړه او پيلوټ شوم. ما نږدې د نړۍ ټولو سيمو ته الوتنې وکړې. که رښتيا ووايم نو جغرافيه مې ډېره په کار شوه. ما له لومړي ليده کولای شوای چې چين ته له اريزونه توپير وکړم. که چيري سړی د شپې له خوا لار غلطه کړي، نو جغرافيه د سړي ډېره پکارېږي.

ما په خپل ټول عمر کې ډېر بېلابېل جدي خلک وليدل او ورسره مخامخ شوم. ما ډېر وخت د لويانو په منځ کې ژوند کاوه. خو زه اعتراف کوم چې د هغوی په اړه ما کوم ښه فکر نه دی کړی.

کله چې ما لوی سړی ليده چې ماته به تر نورو پوه، هوښيار او ځيرک ښکاره شو، ما به هغه ته لومړۍ شمېره انځور ښکاره کاوه، ما خپل انځور ساتلی وو او تل به راسره وو. ما غوښتل پر دې پوه شم چې دا سړی په رښتيا هم په څه شي پوهېږي او که نه. خو ټولو همدا ځواب راکاوه: «دا د شاپو خولۍ ده». نور نو ما له هغوی سره نه د بوا مارانو، نه د ګڼو ځنګلونو، او نه هم د ستورو په اړه خبرې کولې. ما هم د هغوی له خبرو او روحيې سره برابر سلوک کاوه. ما له هغوی سره د بريج او ګولف لوبو، د سياست او نېکټايانو په اړه خبرې کولې او لويان ډېر خوشاله ول چې د سليم عقل او فکر له داسې خاوند سره يې پېژندلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دویمه برخه

ما په دې ډول سره په یوازیتوب کې ژوند کاوه او داسې څوک نه وو چې د زړه خواله ورسره وکړم. شپږ کاله دمخه یوه ورځ زه دې ته اړوتم چې د لویې صحرا په دښته کې الوتکه کښنوم، ځکه چې زما د الوتکې په ماشین کې کوم شی مات شوی وو. له ما سره نه ماشین کار وو او نه هم سورلي، له دې سره سره چې دا کار ډېر ستونزمن هم دی، خو ما وپتېیله چې په خپله ځان وازمویم او د الوتکې ماشین پخپله جوړ کړم. ما خو یا باید ماشین ترمیم کړی وای او یا خو باید له تندې مړ شوی وای. له ما سره دومره اوبه وې چې ایله په ایله د یوې اوونۍ لپاره بس وې.

د لومړۍ شپې پر ماښام زه د دښتې پر شګه ویده شوم. دا دښته دومره لویه وه چې په زر میله شاوخوا سیمه کې هېڅ کوم کور نه وو. هغه سړی چې د سمندر په منځ کې یې بېړۍ ټکر شوې او ماته شوې وای هغه به داسې یوازې نه وای، لکه څومره چې زه په دې دښته کې یوازې وم. زما دا حیرانتیا مجسم کړئ او فکر ورته وکړئ چې ګهیځ په سپېده چاود کې زه د کوم چا نري غږ راویښ کړم. هغه وویل:

- مهرباني وکړئ... ماته وری رسم کړئ !
- آ؟..
- ماته خو یو وری رسم کړئ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ژر له ځایه راپاڅېدم، لکه زما له پاسه چې تالنده شوې وي. سترګې مې ومونښلې. شاوخوا مې وکتل. ګورم چې یو کوچنی ولاړ دی او په جدي ډول سره په ځیر ځیر راته ګوري. دا دی، دا د هغه تر ټولو ښه انځور دی، چې وروسته ما وکولای شوای ویې کاږم. خو زما په دې انځور کې دی دومره ښه او ښایسته نه دی راغلی. په اصل کې دی تر دې ډېر ښه او ښکلی وو. دا زما

ګونا نه ده، کله چې زه شپږکلن وم، نو لویانو به تل داسې پوهولم چې له مانه انځورګر نه جوړېږي، نو ما هېڅ رسم کښل زده نه کړل، یوازې دومره مې زده کړل چې د لویو مارانو دننه او باندینۍ خواوې مې رسمولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما په ځير ځير سره د دغې غير عادي ښکارندې او پېښې تماشا کوله. دا مو هېر نه شي چې زه د خلکو له کورونو څخه زر ميله لرې وم. خو له دې سره سره داسې نه برېښېده چې دغه کوچني هلک دې لار غلطه کړې وي، يا دې سخت ډېر ستړی شوی او ډار شوی وي، او يا دې له لوږې او تندې نه بېخي د مړينې په حالت کې وي. د هغه له څېرې هېڅ داسې نه مالومېدل چې دغه ماشوم دې په داسې يوه لويه دښته کې ورک شوی وي، چې هلته هيڅوک نه اوسي. لنډه دا چې ما د خبرو کولو وس پيدا کړ او له هغه نه کې پوښتنه وکړه:

- ته دلته څه کوې؟

خو هغه له مانه يو ځل بيا په ټيټ غږ او په ډېر جدي ډول هيله وکړه:

- مهرباني وکړه... يو وری خو راته رسم کړه...

دا ټول څه داسې اسرار امېزه وو چې ما ونه شو کولای د هغه هيله او غوښتنه ونه منم. که څه هم په دغه ځای کې، په دغه دښته کې، چې د ژوند او مړينې ترمنځ پوله د يوه وېښته په شان نرۍ وه، دا کار بې مانا وو، خو ما بيا هم له جېبه يوه پاڼه کاغذ او خودرنگ قلم راوايستل. دلته راپه ياد شو چې ما خو له رسامۍ نه جغرافيه، پېښليک، حساب او ليکدود ډېر زده کړي دي، کوچني هلک ته مې وويل (لږ مې په تريو وچولي ورته وويل) چې زه رسامي نه شم کولای. هغه په ځواب کې وويل:

- بيا هم، وری راته رسم کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه څنګه چې ما په ژوند کې هېڅ مهال پسونه نه ول رسم کړي، نو ما د هغه لپاره له خپلو هغو دوو انځورونو څخه يو انځور وکيښ، چې ما له پخوا نه رسمولای شو ای، يانې د بوا مار باندينی خوا مې رسم کړه.

زه ډېر حيران شوم، کله چې کوچني هلک په لوړ غږ سره دا سې وويل:

- نه، نه! زه پيل د لوی مار په دننه کې رسم نه غواړم! لوی مار ډېر

خطرناک دی او پيل زښت ډېر لوی دی. زما په کور کې ټول شيان ډېر کوچني دي. زما کوچنی وری په کار دی. کوچنی وری را ته رسم کړه.

ما هم ورته رسم کړ.

هغه په ځير سره زما رسم ته وکتل او ويې ويل:

- نه، دا وری بېخي کمزوری دی. بل راته رسم کړه.

ما هم بل ورته رسم کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما نوی ملګری په نرمۍ او مهربانۍ سره موسکی شو او ویې ویل:

ته خو یې پخپله وینې چې دا وری نه دی. دا لوی مږ دی. هغه ښکرونه لري...

ما بیا ورته لږ بل ډول رسم کړ.

خو د ده دا انځور هم خوښ نه شو او ویې ویل:

- دا ډېر زوړ دی. زما داسې وری په کار دی چې اوږد ژوند وکړي.

دلته نو ما حوصله له لاسه ورکړه، ځکه چې ما ته اړینه وه چې د الوتکې ماشین ژر ترمیم کړم، زر زر مې داسې یو صندوق رسم کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

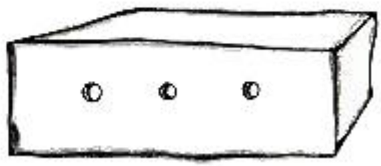

او کوچني هلک ته مې وویل:

- دا دی، دغه صندوق دی. په هغه کې ستا وری ناست دی.

زما قاضي او جدي ملگری داسې سره وغوړېد چې زه یې ډېر هېښ کړم، او ویې ویل:

- دغسې، همدا زما په کار دی! ته څه فکر کوې چې دی به ډېر واښه خوري؟
- ولې، څنگه؟
- زه په خپل کور کې ډېر لږ څه لرم....
- د ده لپاره بس دي. زه تا ته بېخي کوچنی وری درکوم.

هغه پر انځور باندې سر ټیټ کړ، انځور ته یې کتل او ویې ویل:

- دومره کوچنی خو هم نه دی... وگوره! زما وری ویده شو.

په دې ډول ما له کوچني شاهزاده سره وپېژندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

درېيمه برخه

زه وروسته پوه شوم چې دی له کومې خوا نه راپیدا شوی دی. کوچني شاهزاده له مانه زښتې ډېرې پوښتنې کولې، خو کله چې ما له هغه نه د کوم شي په اړه پوښتنه کوله نو ده به ځان داسې وښود چې زما خبرې نه اوري. خو وروسته د ده له خبرو ماته هر څه څرګند شول. کله چې هغه لومړی ځل زما الوتکه ولیده (الوتکه زه نه رسموم، ځکه چې نه یې شم رسمولای)، نو له ما یې وپوښتل:

- دا څه شی دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما په ځواب کې ورته وویل:

- دا الوتکه ده. دا زما الوتکه ده. هغه الوزي.

ما په ویاړ سره ورته تشریح کړه چې زه کولای شم په هغه کې الوتنه وکړم. کوچني هلک په لوړ غږ وویل:

دا څنګه ! ته له هسکه رالوېدلی یې؟

ما په خاکسارۍ سره په ځواب کې ورته وویل:

- هو.

ده په خوشالۍ سره وویل:

- جالبه ده !..

کوچنی شاهزاده په لوړ غږ په خندا شو، داسې یې وخندل چې ماته افسوس راغی: زه غواړم چې زما کارونه خلک جدي وګڼي. وروسته یې زیاته کړه:

- یانې چې ته هم د هسک له لوري راپیدا شوی یې. له کوم ستوري نه

یې؟

ما له ځان سره فکر وکړ: «دا دی، په دې دښته کې د ده د راپیدا کېدو په معما اوس پوه شوم !» نو بیا مې هغه ته سم برالا ځواب ورکړ:

- مالومیږي چې ته له بل ستوري نه دلته راغلی یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو هغه ځواب را نه کړ. په ارامۍ یې سر وښوراوه او زما الوتکه یې کتله:

- په دې کې خو ته نه شې کولای چې له لرې ځای نه پکې الوتنه وکړې...

د کوم ځیز په اړه تر ډېره ځنډه په چورت کې شو. وروسته یې له جېبه وری راوایست او د دغې قیمتي خزانې په تماشه کې ډوب شو.

تاسې یې تصور کړئ چې د «نورو ګرزنده ستورو» د هېښنده نیمې پېژندنې په اړه زما تلوسه نوره هم ډېره شوه. ما هڅه وکړه چې په نور څه باندې ځان پوه کړم:

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچنیه، ته له کومه ځایه راالوتی یې؟ ستا کور چېرته دی؟ ته چیرته غواړې چې دا وری یوسې؟

دی په چورت کې وو او هېڅ یې ونه ویل، خو وروسته یې بیا وویل:

- ډېر ښه شو چې ماته دې صندوق راکړ: وری به د شپې له خوا پکې ویده کیږي.
- نو خود ، زه به پړی درکړم د ورځې له خوا به وری په دغه پړي تړې.

کوچني شاهزاده تندی تریو کړ او بړوس شو:

- تړل؟ د څه لپاره؟
- نو خو که چیري ونه تړل شي، کومې خواته ځي او ورک کیږي.
- دلته زما ملگری بیا له خوشالۍ سره په خندا شو:
- نو چیري به ولاړ شي؟

ولې شاوخوا لارې کمې دی؟ ځي به، ځي به، هغه لور ته به ولاړ شي، تر څو چې لیدل کیږي او څومره چې یې سترگې لاره ویني.

تر دې وروسته کوچني شاهزاده په جدي ډول وویل:

- پروا نه کوي، هلته ځای ډېر لږ دی.

بیا یې له خپگان سره زیاته کړه:

- که چیري ولاړ شي، ولاړ شي، همدا سې مخامخ پسې ولاړ شي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو لري نه شي تلای...

څلورمه برخه

په دې ډول ما يو بل مهم کشف وکړ: هغه دا چې د ده پلرنی ګرزنده ستوری (سياره) د يوه کور په اندازه لوی دی !

لنډه دا چې دې زه دومره هېښ نه کړم. زه په دې پوهېدم چې پرته له داسې لويو ګرزنده ستوريو لکه ځمکه، مريخ، زهره او مشتري، په سلګونو نور داسې ګرزنده ستوري شته چې نومونه نه لري او د دوی له شمېر څخه دومره کوچني ستوري (ستورګي) هم شته چې په تلسکوپ کې هم په سختۍ سره ليدل کيږي. کله چې ستورپوه داسې کوم ستوری کشف کړي، نو دی هغه ته کوم نوم نه ورکوي، عادي يوه شمېره ورکوي. د ساري په توګه **۳۲۵۱** شمېره ګرزنده ستورګی (استېرويډ).

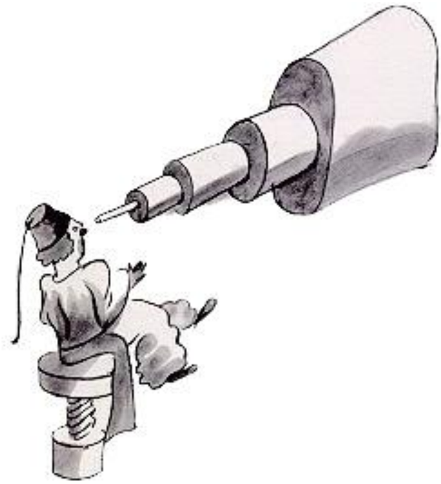

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه په کره ډول دا اټکل کولای شم چې کوچنی شاهزاده له هغه گرزنده ستورگي څخه راالوتلی چې د «B-۶۱۲» ستورگي په نامه یادیږي. دا گرزنده ستورگی یوازې یو ځل یوه تورکي ستورپوه پر ۱۹۰۹ زېږدي کال په تلسکوپ کې لیدلی وو.

هغه مهال تورکي ستورپوه د خپل دې په زړه پورې او ډېر ښه کشف په اړه خپل رپوټ د ستورپوهنې نړیوال کانگرس ته وړاندې کړ. خو هیچا د ده پر خبرو باور ونه کړ، ځکه چې ده تورکي کالي اغوستي ول. لویان خو داسې خلک دي!

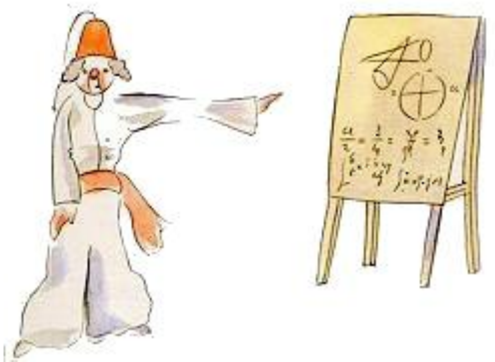

له ښه مرغه د B-۶۱۲ گرزنده ستورگي د ښه نامه او شهرت په خاطر د تورکیې واکمن خپلو وگړیو ته سپارښتنه وکړه چې اروپایي کالي واغوندي.

پر ۱۹۲۰ زېږدي کال هغه ستورپوه یو ځل بیا د خپل کشف په اړه رپوټ ورکړ. دا ځل هغه په نوي موډ برابر کالي اغوستي ول او ټولو خلکو له هغه سره هوکړه وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

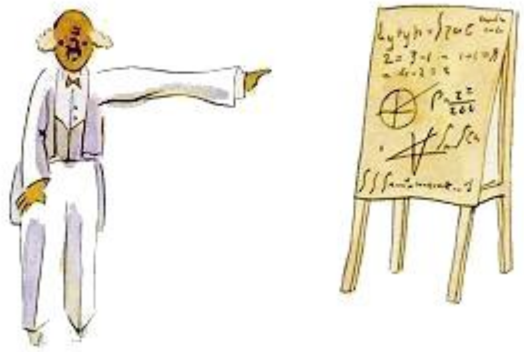

ما د B-٦١٢ گرزنده ستورگي په اړه دومره مفصل تشریحات او د هغه د شمېرې یادول یوازې د لویانو په خاطر وکړل. لویان ارقام ډېر خوښوي. کله چې هغوی ته کیسه کوې چې ستا نوی ملگری پیدا شوی، نو هغوی د مهم څیز په اړه هیڅ پوښتنه نه کوي. هغوی هېڅ مهال دا خبره نه کوي چې: «د هغه غږ څه ډول دی؟ کومې لوبې یې خوښیږي؟ پتنگان نیسي که نه؟» هغوی دا پوښتنې کوي چې: «هغه څو کلن دی؟ څو ورونه لري؟ د هغه تول (وزن) څومره دی؟ پلار یې څومره پیسې گټي؟» تر دې وروسته دا فکر کوي چې سړی خو یې وپېژاند. کله چې لویانو ته وایې چې: «ما له گلابي خښتو نه جوړ شوی ښکلی کور ولید چې په کړکیو کې یې د جریبن گلونه ول او د بام پر سر یې کوترې ناستې وې» ، هغوی هېڅ نه شي کولای چې دا کور تصور کړي. هغوی ته باید داسې وویل شي چې: «ما یو کور ولید چې بیه یې سل زره فرانکه وه.» ، هغه مهال نو بیا دوی په لوړ غږ سره وایي چې: «څومره ښکلی !».

په همدې ډول که هغوی ته ووایې چې: «دا ثبوت شوې چې کوچني شاهزاده په واقعیت کې شتون درلود. هغه ډېر ښه او گلالی هلک وو ، هغه به خندل او

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوښتل يې چې يو ورى ولري. هغه څوک چې ورى غواړي هغه بې له شکه چې شتون لري.» که چیري هغوی ته داسې ووایې، نو خپلې اوږې پورته وغورځوي او تاته داسې وګوري لکه يو ناځیرک تې خوري ماشوم ته. خو که چیرى هغوی ته ووایې چې: «هغه (کوچنی شاهزاده) له هغه ګرزنده ستوري څخه راالوتلی او راغلی چې B-۶۱۲ ګرزنده ستورګی نومیږي» ، نو دا هغوی باوري کوي او په ډېرو پوښتنو باندې مو نه ځوروي. لويان خو دغسې خلک دي. له هغوی نه خپه کېدل کوم ارزښت نه لري. ماشومان بايد د لويانو په وړاندې ډېر زړه سواند او مهربان وي. خو موږ هغه څوک يو چې په دې پوهېږي چې ژوند څه شی دی. موږ په شمېرو او ارقامو پورې خاندو. ما به د زړه له تله پر دې ناول پیل کړی وای، لکه يو په زړه پورې او جادوګر نکل. زه غواړم داسې يې پیل کړم:

«وو نه وو ، يو کوچنی شاهزاده وو. هغه په داسې يو ګرزنده ستوري کې ژوند کاوه چې پخپله تر ده لږ لوی وو ، او ده ډېره هیله لرله چې ملګرى ولري...» هغه څوک چې پوهیږي ژوند څه شی دی، هغوی به سملاسي دا ووینې چې دا رښتیا ته ډېر ورته او نږدې دی.

ځکه، زه نه غواړم چې زما کتاب يوازې څوک د ساتېرۍ په خاطر ولولي. کله چې زه خپل کوچنی ملګرى را په ياد کړم، زړه مې سخت درد وکړي، او د هغه په اړه خبرې کول زما لپاره ډېر ستونزمن کار وي. دا دی شپږ کاله وشو چې زما ملګري او د هغه وري زه پرې ايښې يم، او زه هڅه کوم د دې لپاره د هغه په اړه کيسه وکړم چې هغه هېر نه کړم. د ملګرو هېرول ډېره يوه غمجنه خبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده. هر څوک خو ملګری نه لري. زه ډېر ډارېږم چې داسې نه شم لکه لویان، ځکه چې د هغوی لپاره له ارقامو پرته بل هېڅ شی په زړه پورې نه دی او په همدې خاطر ما یو صندوق رنګونه او رنګه وچکښونه (پېنسلونه) رانیول. زما په عمر د رسامۍ کار بیا پیلول داسې اسانه کار نه دی، ځکه چې ما په خپل ټول ژوند کې د لوی مار دننه او باندینۍ خواوې رسم کړې، او هغه هم هغه مهال چې شپږ کلن وم! ښکاره خبره ده، زه هڅه کوم چې زما رسم اصلي مار ته ډېر ورته وي. خو زه دومره ډاډه نه یم چې زه به دا کار ښه وکړای شم. یو لوی انځور (پورترېټ) ښه راشي، خو بل لوی انځور بیا له اصلي سړي سره هېڅ ورته والی نه لري. د هغوی ونه (قد) هم سمه نه شم رسمولای: په یوه انځور کې شاهزاده ډېر لوی او جګ وي، خو په بل کې بیا ډېر کوچنی وي. زما اوس ښه په یاد نه دي چې د هغه کالیو کوم رنګ درلود؟ زه به یې وازمویم او د اټکل له مخې به یې یو ډول او بل ډول رسم کړم، تېروتنې مې وبښئ. اخر خو زه هم کېدای شي چې په ځینو مهمو تفصیلاتو کې تېروتنې وکړم. تاسې سزا مه راکوئ. زما ملګري ماته هېڅ مهال هیڅ شی نه راښوول او نه یې راته تشرېح کول. ښایي هغه به داسې فکر کاوه چې زه همدغسې یم لکه دی. خو په خواشینۍ سره چې زه نه شم کولای چې په بند او تړل شوي صندوق کې وری له باندې خوا نه ووینم. ښایي چې زه به لږ لږ لویانو ته ورته یم. داسې ښکاري چې زه زړېږم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پينځمه برخه

زه هره ورځ د هغه د ګرزنده ستوري په اړه له کوم نوي شي څخه خبرېدم، په دې اړه چې هغه څنګه خپل ګرزنده ستوری پرې ښود او څنګه يې سفرونه کول. هغه به په دې اړه لږ لږ کيسه کوله. پر درېيمه ورځ زه د «باوباب» (اډانسونيا ډيجيټاټا) د ونو له غميزې خبر شوم.

دا هم د وري له لاسه وشوه. داسې وبرېښېده چې کوچني شاهزاده ته سخت خپه کوونکی شک ورولوېد او ويې پوښتل:

- دا رښتيا ده چې وري بوټي خوري؟
- هو، رښتيا ده.
- څومره ښه !

زه پوه نه شوم چې دا خبره ولې دومره مهمه ده چې وري بوټي خوري. خو کوچني شاهزاده زياته کړه:

- يانې دا چې دوی باوبابي هم خوري؟

ما ورته وويل چې نه، باوبابي بوټي نه دي، هغوی لويې ونې دي او ډېرې لوړې دي، که چيري يوه ګله پيلان هم ورته راولې نو د باوبابي يوه ونه هم بشپړه نه شي خوړلای.

کوچني شاهزاده چې د پيلانو خبره واورېده نو په خندا شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دې ته به اړوتي وای چې پیلان یو د بل پر سر ودرول شي...

وروسته یې په هوښیارۍ سره وویل:

- د «اډانسونیا ډیجیتاتا» ونې لومړۍ ډېرې کوچنۍ وي.
- دا خبره سمه ده، نو ستا ورې کوچنۍ «اډانسونیا ډیجیتاتا» څه

کوي چې خوري یې؟

ده په لوړ غږ وویل:

- څنګه یې څه کوي! دا سې ښکارېده لکه د ډېرو عادي شیانو په اړه

چې خبرې کیږي. زه دې ته اړوتم چې ژور فکر پر وکړم او پر دې ځان پوه کړم چې موضوع د څه شي په اړه ده. تر څو چې پرې پوهېدم سر مې ښه دروند شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کوچني شاهزاده په گرزنده ستوري کې لکه په بل هر ستوري کې گټور او زيان رسوونکي وابښه شنه کيږي. دا په دې مانا چې هلته د ښو او گټورو وابښو ښه توخمونه او د خوشي وابښو بد توخمونه شته دي. خو دغه دانې يا توخمونه نه ليدل کيږي. ځکه هغوی تر ځمکې لاندې لکه ويده چې وي، هماغلته پراته وي. خو کله چې کومه دانه راويښه شي بيا نو هغه تېغ وهي، ورو ورو دا تېغ خلاصيږي او د لمر لور ته لويږي، لومړی ډېر په زړه پورې او بې زيانه وي. که چيري دا د سرې مولۍ او يا گلابو بوټی وي، نو پرېږده چې لوی شي. خو که چيري کوم خوشی وابښه وي نو چې ځنگه دې وپېژاند بايد سملاسي له ريښو نه له بېخه وايستل شي. د کوچني شاهزاده په گرزنده ستوري کې ډېر بد او زيان رسوونکي توخمونه شته... دا د «اډانسونيا ډيجيټاټا» توخم دی. د گرزنده ستوري ټوله خاوره له دغه توخمه ډکه ده. که چيري د «اډانسونيا ډيجيټاټا» نيالگی پر خپل مهال ونه پېژندل شي او چاره يې ونه شي، نو وروسته بيا ترې سړی نه شي خلاصېدای. ځکه چې ټول گرزنده ستوری نيسي. دا ونه بيا خپلې ريښې د گرزنده ستوري په ټولو ځايونو کې ځغلوي. که چيري ستوری ډېر کوچنی وي او د «اډانسونيا ډيجيټاټا» ونې ډېرې وي، نو ستوری ټوټې ټوټې کوي.

وروسته کوچني شاهزاده ماته داسې وويل: داسې يوه تلپاتې قاعده شته، کله چې گهيځ سړی له خوبه راويښ شي نو مخ او لاس بايد پرې مينځې، خپل ځان بايد سم او پاک کړي، سملاسي خپل گرزنده ستوری هم منظم جوړ کړي. کله چې د گلابو له بوټي څخه توپير ورکړ شو، نو د «اډانسونيا ډيجيټاټا» نيالگي بايد سملاسي له گلابو جلا کړای شي، هره ورځ له ستوري څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خشاوه شي او لرې کړای شي. دوی چې نوی تېغ ووهي نو د ګلابو له تېغونو سره نږدې يو شان وي. نو ځکه خو بايد سړی ډېر پام ورته ولري. دا ډېر زړه تنګوونکی کار دی، خو ډېر اسان دی.

يوه ورځ هغه ماته داسې سلا راکړه چې زه هڅه وکړم او داسې يو انځور وکاږم چې زموږ ماشومان پرې پوه شي. ده وويل:

- که چيري هغوی کوم مهال پر سفر ولاړ شي، نو دا به د هغوی په کار

شي. نور کار کېدای شي چې سړی يې د يو څه مهال لپاره پرېږدي، کوم زيان نه اړوي. خو که چيري «اډانسونيا ډيجيتاټا» ته وخت ورکړ شي چې لوی شي، نو له مصيبته به يې سړی ځان خلاص نه شي کړای. ما داسې يو ګرزند ستوری

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېژاند چې په هغه کې يو لټ ژوند کاوه. هغه پر خپل مهال درې بوټي خشاوه نه کړل او پرې يې ښوول...

کوچني شاهزاده په مفصل ډول ماته بيان وکړ او ما هم دا ستوری رسم کړ. اوس نه شم کولای چې خلکو ته نصيحت وکړم. خو ډېر لږ خلک پر دې پوهيږي چې «اډانسونيا ډيجيتاټا» څومره خطر لري او هر هغه څوک چې گرزنده ستورگي (استېيرويډ) ته ورپېښ شي هغه له دغسې خطر سره مخامخېږي. دا ځل زه غواړم خپل ارام حالت بدل کړم. زه وايم:

- ماشومانو ! له «اډانسونيا ډيجيتاټا» نه ځانونه وساتئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه غواړم خپلو ملګريو ته د هغه خطر په اړه خبر ورکړم چې له پخوا نه دوی ته متوجه دی او هغوی يې لا په اړه هېڅ ګومان او اټکل هم نه شي کولای، لکه پخوا چې يې ما اټکل نه شوای کولای او خبر هم ترې نه وم. ځکه خو ما پر دغه انځور باندې دومره زيار وايست. زه په خپل دغه زيار او زحمت باندې پښېمانه نه يم او افسوس يې نه کوم. ښايي تاسې وپوښتئ چې زما په کتابګوټي کې ولې نور داسې اغېزمن او مهم انځورونه نشته، لکه دا د «اډانسونيا ډيجيتاټا» انځور چې دی؟ ځواب يې ډېر اسان دی: ما ډېر کوښښ وکړ خو هېڅ هم ترې جوړ نه شول. خو کله چې ما «اډانسونيا ډيجيتاټا» انځورول نو ماته دې شعور الهام راکاوه چې دا کار ډېر ارزښتمن او بېړنی دی.

شپږمه برخه

اوو کوچنی شاهزاده ! زه ورو ورو پر دې هم پوه شوم چې ستا ژوند څومره زړه تنګوونکی، يورنګه او يو نواخت دی. ډېر مهال تا يوازې يوه ساتېري او مشغولتيا درلوده: ياني چې په خوښۍ سره دې د لمرلوېدو (غروب) سيل کاوه. زه پر دې د څلورمې ورځې پر سهار پوه شوم او خبر شوم، هغه وخت چې تا وويل:

- زما لمر لوېده ډېر خوښيږي. راځه چې ويې ګورو چې لمر څنګه لوېږي.
- خو بايد انتظار وباسو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د څه شي په خاطر منتظر شو؟
- د دې لپاره چې لمر ښکته شي او لوېدو ته نږدې شي.

لومړی ته ډېر هېښ شوې او بیا دې په ځان پورې وخندل او ودې ویل:

- ما ته داسې ښکاري چې زه په خپل کور کې یم!

په رښتیا هم همداسې ده. ټول پوهېږي کله چې په امریکا کې ماسپښین وي، په پرانسه کې لمر لوېږي. که چیري سړي کولای شوای چې په یوه دقیقه کې پرانسې ته ورسیږي، نو له لمرلوېدو څخه به یې خوند اخیستی وای. په خواشینۍ سره چې تر پرانسې لاره ډېره اوږده. خو تا په خپل گرزنده ستوري کې په خوښۍ سره کولای شوای چې څوکۍ یوڅو گامه مخکې کړې. تا بیا بیا کولای شوای چې د لمر لوېدو سیل وکړې...

یوه ورځ ما د یوې ورځې په بهیر کې درې څلوېښت ځلي لمرلوېده ولیدل!

(c) ketabton.com: The Digital Library

لږ وروسته تا زیاته کړه:

- ته پوهېږې... کله چې سړی زړه تنګی شي نو ډېر ښه وي چې لمر لوېده وګوري...
- پر هغه ورځ چې تا درې ځلو ښت ځلي د لمر لوېدل ولیدل، ته ډېر زړه

تنګی شوی وې؟

خو کوچني شاهزاده ځواب را نه کړ.

اوومه برخه

پر پېنځمه ورځ زه بیا هم د وري له برکته د کوچني شاهزاده په راز پوه شوم. هغه تر ډېر فکر او چورت وهلو وروسته پرته له کومو لومړنیو خبرو دې پایلې ته راغی او ناڅاپه یې وویل:

- دا چې وری بوټي خوري، نو ګلان هم خوري؟
- دی ټول هغه څه خوري چې مخې ته یې ورځي.
- دا سې ګلونه هم خوري چې اغزي ولري؟
- هو ، هغه ګلونه چې اغزي ولري هغه هم خوري.
- بیا نو اغزي څه ضرور دي؟

په دې باندې زه نه پوهېدم. زه ډېر بوخت وم: په ماشین کې یو بولټ سست شوی وو او ما هڅه کوله چې هغه سم کړم. زما حالت ښه نه وو. حالت نور هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسې جدي کېده، او به ببخي لږ پاتې وې، زه وډار شوم چې زما له مجبوريته ناستې پايله به ډېره خرابه او بده وي.

کوچني شاهزاده خپله پوښتنه بيا تکرار کړه:

- اغزي څه ضرور دي؟

ده له خپلې پوښتنې تر هغو لاس وا نه خيست تر څو چې يې ځواب وانه وربده. کلک او سخت بولټ زما حوصله ختمه کړه او ما هم بې له کومه سنجشه په ځواب کې ورته وويل:

- اغزي هېڅ ضرور نه دي، هغوی هسې د گلانو له غوسې راشنه

کيږي.

- ښه، په دې خاطر!

چوپه چوپتيا شوه. وروسته هغه په تريو وچولي سره وويل:

- زه ستا په خبرو باور نه لرم! گلان کمزوري او سپېدلي دي. هغوی

هڅه کوي چې ځانونه زړور کړي. هغوی داسې فکر کوي چې که چيري اغزي ولري نو هر څوک به ترې ډاريږي...

ما ځواب ور نه کړ. په دغه شېبه کې ما له ځان سره داسې وويل: «که چيري دا بولټ سم نه شي، نو زه به يې په څټک داسې ووهم چې ببخي ټوټې ټوټې شي.» کوچني شاهزاده بيا زما د خيال لړۍ راپرې کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ته فکر کوې چې ګلان....
- نه، نه زه ! زه هېڅ فکر نه کوم ! ما تا ته په خوب کې هغه څه وويل

څه چې په فکر کې هوايي راتېر شول. ته خو ما وينې چې زه پر جدي کار بوخت يم.

هغه په حيرانتيا سره ماته وکتل او ويې ويل:

- پر جدي کار؟ !

هغه همداسې ماته کتل: زه ټول په ګريسو چټل، څټک په لاس کې او په يو شي پسې کړوپ شوم چې ما ونه پېژاند او ده ته ډېر بد رنګه ښکارېده.

په دې وخت کې هغه وويل: ته داسې خبرې کوې لکه لويان چې يې کوي !

زه وشرمېدم، خو هغه په بې رحمۍ سره زياته کړه:

ته هر څه سره غلطوې...په هېڅ شي نه پوهېږې !

هو، زه پوه شوم چې دا ټوکه نه وه، دی خپه شو. سر يې ښنه واهه او طلايي ويښتان يې باد ګډوډ کړل.

- ماته يو ګرزنده ستوری مالوم دی، هلته يو داسې ښاغلی ژوند کوي

چې سوربخون غوندې مخ لري. هغه په خپل ټول ژوند کې يو ځل هم ګل نه دی بوی کړی. يو ځل يې هم ستوري ته نه دي کتلي. پر هغه باندې هېڅ مهال هېڅوک او هيڅ شی ګران نه وو، او هېڅ وخت يې هېڅ هم نه دي کړي. هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوازې پر يوه شي بوخت دی: ارقام سره يو ځای کوي او جوړوي يې، او له
ګهيځه تر ماښامه يوازې پر همدې يوه خبره ټينګار کوي چې: «زه جدي سړی
يم ! زه جدي سړی يم !» سم دم لکه ستا په شان. يو ځل له غروره سره وپړسېږي.
خو په اصل کې هغه انسان نه دی، مرخېړی دی.

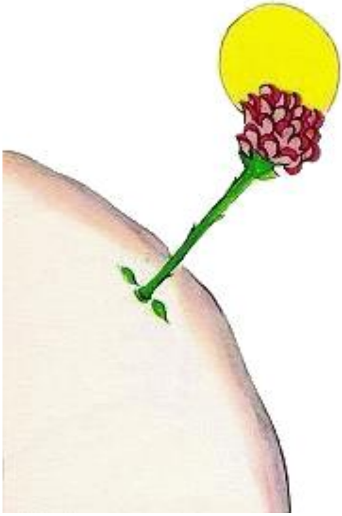

- څه شی؟
- مرخېړی !

کوچنی شاهزاده له غوسې نه ان زېړ شو.

ميليونونه کاله کېږي چې ګلونه له اغزيو سره شنه کېږي، او ميليونونه کاله
کېږي چې وري بيا هم ګلان خوري. نو ايا دا جدي خبره نه ده سړی پرې پوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي، دا چې اغزي هېڅ کومه ګټه نه لري، بیا نو ګلونه ولې په خپل ټول ځواک سره کوښښ کوي چې اغزي يې راشنه شي؟ ایا دا مهمه نه ده چې ورې او اغزي په خپل منځ کې جګړه کوي؟ ایا دا د هغه پنډ ښاغلي، چې سوربخون غوندي مخ لري، د حساب تر پوهنې جدي او مهمه نه ده؟ که چیري په نړۍ کې هغه یوازیني ګل ته، چې ماته مالوم دی او یوازې زما په ګرزنده ستوري کې شین کیږي، کومه ورځ کوچنی وری ورشي او دا ګل وخوري، دی به پر دې خبر هم نه وي چې دا يې څه وکړه؟ ته فکر کوې چې دا ټول څه مهم نه دي؟

هغه تک سور شو. وروسته يې بیا پر خبرو پیل وکړ:

- که چیري هغه ګل تاته ګران وي چې یوازینی دی، او له میلیونونو

ستوریو نه په بل هېڅ یو ستوري کې نشته، همدومره بس ده: هسک ته به ګورې، ته به نېکمرغه يې او خپل ځان ته به داسې وایې: «هاغلته په یو ځای کې زما ګل اوسېږي...» نو که چیري وری هغه وخوري، دا به داسې وي لکه ټول ستوري چې یو ځل مړه شي او ځلا يې ورکه شي ! ستا له لیده دا مهمه نه ده؟

هغه نور نه شو کولای چې خبرې وکړي. ناڅاپه سړت سړت په چیغو په ژړا شو. تیاره هم شوه. ما کار ژر پرې ښود ، زما د بدمرغه بولټ په اړه فکر کول هم له یاده ووتل. تنده او مړینه مې هم له یاده ووتل. په ګرزنده ستوري کې، زما په ګرزنده ستوري کې چې ځمکه نومېږي، کوچني شاهزاده ژړل او اړینه وه چې هغه کرار کړم. ما هغه په غېږ کې ونیو او للو للو کاوه مې. ما ورته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هغه گل چې پر تا ډېر گران دی هغه ته هېڅ خطر متوجه نه دی...زه به

ستا وري ته کتپوز رسم کړم...ستا د گل لپاره به د ساتنې ځای رسم کړم...زه...

زه نه پوهېدم چې هغه ته نور څه ووايم. ما خپل ځان ډېر شرمينده او پړ احساساوه. نه پوهېدم چې هغه ته ځنگه ورغبرګ کړم، چې زما غږ واوري، د هغه په اروا او زړه پسې، چې له ما روان وو، څنگه ځان ورسوم...د اوښکو هېواد څومره مرموز، ناليدلی او نامالوم دی.

اتمه برخه

ما دا گل پر راتلونکي لنډ مهال ډېر ښه وپېژاند. د کوچني شاهزاده په گرزنده ستوري کې تل عادي، ښه او متواضع گلان شنه کېدل. هغوی لږې گلپاڼې درلودې، ډېر لږ ځای يې نيوه او چاته يې تکليف نه ورکاوه. هغوی گهيځ په واښو کې غوړېدل، خو ماښام مړاوي کېدل. کومه ورځ يوه دانه له کوم نامالوم لوري نه راوړل شوې وه، هغه دانه دلته راشنه شوې او دا کوچنی بوټی له هماغې دانې نه رالوی شوی دی. کوچني شاهزاده دغه کوچني نازک بوټي ته همداسې کتل. دا ووړ نازک بوټی نورو وړو نازکو بوټيو ته ورته نه وو. که چيرې دا د زيان رسوونکو «اډانسونيا ډيجيټاټا» ونو کوم نوی ډول وي بيا؟ خو کوچنی بوټی نور لوی نه شو او ناڅاپه يې غوټۍ وکړې. کوچني شاهزاده تر دې مهاله بل هېڅ ځای دومره لويې غوټۍ نه وې ليدلې، او مخکې له مخکې يې دا احساس کړې وه چې داسې معجزه به ويني. خو دا ناڅرگند مېلمه، چې په خپله کوچنۍ زرغونه کوټه کې لا پټ وو، نور هم ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېده او لا ښایسته کېده. هغه په خپل ځان کې ورو ورو نور رنګونه راپیدا کړل. دی بې له ببرې نور هم ښکلی کېده، او یو پر بلې پسې یې ګلپاڼې راښکاره کېدې. هغه نه غوښتل چې د کوکنارو د ګل په څېر څنډل شوی او ښورول شوی دې نړۍ ته راشي. هغه غوښتل چې د خپلې ښکلا په ټوله ځلا کې ځان راڅرګند کړي. هو، دا یو ډېر لوی مکېزګر او کرشمه ګر وو ! د هغه دا پټ چمتووالی له یوې نه بلې ورځې ته تېرېده او دوام یې کاوه. هغه وو چې یوه ورځ ګهیځ، چې لمر نوی په راختو وو، د هغه ګلپاڼې وغوړېدې.

دا ډېر ښایسته ګل، چې دغې شېبې ته د چمتووالي په خاطر یې ډېر زیار او زحمت ایستلی وو، د ارږمي ایستلو پر مهال وویل:

- اه، زه ډېر په زحمت او سختۍ سره راویښ شوم... هیله کوم چې ما

(c) ketabton.com: The Digital Library

وبښئ...زه تر اوسه لا سم نه يم...

کوچني شاهزاه نور نه شو کولای چې خپله ډېره خوشالي په خپل ځان کې تم کړي:

- تاسو ډېر ښايسته او په زړه پورې ياست!
- ښه، رښتيا وايې؟ ځواب ارام وو. وګورئ زه له لمر سره يو ځای

وزېږېدم.

کوچنی شاهزاده پوه شو چې دا هېښنده مېلمه متواضع او خاکسار نه دی، خو هغه دومره ډېر ښکلی وو چې د سړي زړه ورته باغ باغ کېده!

خو هغه پر لنډ مهال پوه شو او ويې ويل:

- دا سې ښکاري چې د سباناري وخت دی. خير يو سئ، زما غم هم

وخورئ...

کوچنی شاهزاده شرمينده او سربداله غوندې شو، اوبه شيندونکی يې راپيدا کړ او ګل ته يې د چينې اوبه ورکړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر راتلونکي لنډمهال مالومه شوه چې دا ډېر ښایسته ګل ډېر مغرور دی، ډېر زر خوابدی کیږي، او کوچنی شاهزاده ورسره ډېر ستړی او ستومانه شوی دی. دې ګلاب څلور اغزي لرل او یوه ورځ یې کوچني شاهزاده ته وویل:

- پرېږده چې پړانګان راشي، زه یې له منګولو او نوکانو نه ډارېږم !

خو کوچني شاهزاده ورته وویل:

- زما په ګرزنده ستوري کې پړانګان نه اوسي. بله خبره دا چې پړانګان واښه نه خوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل په ټيټ غږ وويل:

- زه وا ښه نه يم.
- ما وبښئ...
- نه، زه له پړانګانو څخه نه ډار ېږم، زه له باده ډېر ډار ېږم. تاسو پرده نه لرئ؟

کوچني شاهزاده له ځان سره فکر وکړ: عجيبه ده، وا ښه دی خو له باده ډار ېږي. دا ګل څومره بد خوی لري.

- چې ما ښام شو نو ما په کوم سرپوښ باندې پټ کړئ. دلته ستاسو

په ځای کې ډېر ساړه دي. دا ډېر ناهوسا ګرزنده ستوری دی. هلته له کومه ځايه چې زه راغلی يم...

ده خپلې خبرې تر پا يه ونه کړې. ځکه چې دی دلته هغه مهال راوړل شوی، کله چې لا د تو خم دانه وه. ده نه شو کولای چې له نورو نړيو خبر وي. دا چې ستا

(c) ketabton.com: The Digital Library

درواغ په اسانۍ سره ثابت شي او بیا سړی درواغ ووايي، دا خو بې عقلي ده ! ښایسته ګل وشرمېد، بیا یې دوه ځلې وټوخل، د دې لپاره چې کوچنی شاهزاده دا احساس کړي چې هغه دده (ګل) په وړاندې پړ دی:

- پرده چیرته ده؟
- ما غوښتل چې پسې ولاړ شم، خو ما نه شو کولای چې ستا خبرې ټولې وا نه ورم !

بیا نو ګلاب نور هم سخت وټوخېد: پرېږده چې هغه د خپل وجدان په وړاندې شرمینده شي !

که څه هم دا ډېر ښایسته ګل پر کوچني شاهزاده ډېر ګران شو او په دې خوشاله وو چې د هغه خدمت یې کاوه، خو پر راتلونکي لنډ مهال له هغه سره شک راپیدا شو. تشې خبرې یې په جدي ډول په زړه کې منلې او ځان یې ډېر کمبخته احساس کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه یوه ورځ ماته په باوري ډول وویل: ما د هغه خبرو ته عبث غوږ نیولی وو او منلې مې. سړی باید د ګلانو خبرو ته هېڅ غوږ ونه نیسي. همدومره بس ده چې سړی هغوی ته ګوري او د هغوی خوږبویي تنفس کوي. زما ګل خپله خوږبویي زما په ټول ګرزنده ستوري کې خپره کړه او زه ورته د خوشالۍ څرګندولو په چل نه پوهېدم. دا د منګولو او پړانګانو په اړه خبرې...دې خبرو باید پر ما اغېز ښندلی وای، خو زه په غوسه شوم...

هغه دا اعتراف هم وکړ:

- زه هغه مهال په هېڅ شي نه پوهېدم ! اړینه وه چې د خبرو له مخې

نه، بلکې د کار او عمل له مخې قضاوت شوی وای. هغه ماته خپله خوږبویي راکوله، زما پر ژوند یې د خوښۍ رڼا خپروله. زه باید تښتېدلی نه وای. د دغو خوارو، نیشتوکو چالاکیو او چلونو تر شا مې باید چې نزاکت او نرمي لیدلې وای. ګلان څومره بې ثباته دي ! خو زه لا ډېر زلمکی وم او مینه مې لا نه شوای کولای.

نهمه برخه

لکه څنګه چې زه پوه شوم، هغه وپتېیله چې له کوچیانو مرغانو سره مساپرت وکړي. پر وروستي ګهیځ هغه د نورو وختونو په پرتله خپل ګرزنده ستوری ښه پاک او منظم کړ. په غمخورۍ سره یې اورشیندي غرونه پاک کړل. هغه دوه اورشیندي غرونه درلودل چې د سباناري د تودولو لپاره ترې ډېر ښه کار اخیستل کېږي. سربېره پر دې، ده یو بل اورشیندی غر هم درلود

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې مړ دی او اور نه غورځوي. خو هغه وویل چې څوک څه پوهیږي چې څه به پېښ شي، ځکه خو یې دغه مړ اورشیندی غر هم پاک کړ. اورشیندي غرونه چې سم په احتیاط سره پاک شي نو بیا په ارامۍ بلیږي. اورشیندی غر داسې دی لکه د تودنۍ په دودکښ کې اور، لکه د تودنۍ په دودکښ کې چې اورغی (مومک) اور اخیستی وي. ښکاره خبره ده چې موږ په ځمکه کې خلک ډېر واړه یو او نه شو کولای چې خپل اورشیندي غرونه پاک کړو. ځکه خو هغوی موږ ته دومره بدې پېښې راپېښوي.

وروسته کوچني شاهزاده د بېلېدو په خپګان سره د «اډانسونیا ډیجیټاټا» وروستي تېغونه وشکول. هغه داسې فکر کاوه چې بیا به دې لور ته بېخي راستون نه شي. خو پر دغه ګهیځ عادي کار ده ته ډېر لذت ورباښه. کله چې یې د وروستي ځل لپاره ډېر ښکلي ګل ته اوبه ورکړې او غوښتل یې چې په سرپوښ باندې یې پټ کړي، نو نږدې وو چې وژاړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې وویل:

- د خدای په امان !
- ښایسته ګل ورته ځواب ورنه کړ.

کوچني شاهزاده په تکرار سره وویل:

- د خدای په امان !

(c) ketabton.com: The Digital Library

گل وتو خېد ، خو ټوخی یې له والګي څخه نه وو. بیا یې وویل:

- زه کمعقل وم. ته ما وبښه، او کوښښ وکړه چې نېکمرغه واوسې.

کوچنی شاهزاده ډېر حیران شو. د هغه ښیښه یې سرپوښ په لاسونو کې سوړ او وارخطا غوندي ولاړ وو. دا ارام نزاکت له کومه شو؟

دا یې وویل:

- هو ، هو ، ته پر ما ګران یې. دا خبرې ده واورېدې. دا زما ګنا ده چې ته

په دې خبر نه وې. هو دا مهمه هم نه ده. خو ته هم همدغسې کم عقل وې لکه زه. کوښښ وکړه چې نېکمرغه واوسې... سرپوښ پرېږده، هغه زما نور نه دی په کار.

(c) ketabton.com: The Digital Library

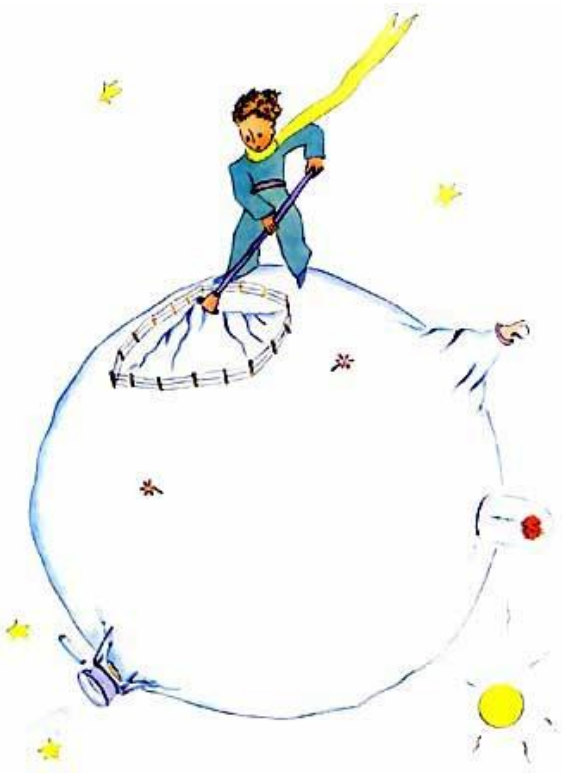

- خو باد...
- زه دومره ناجوړه نه یم او یخ نه یم وهلي... د شپې تازه ګي ما ته ګټه لري، ځکه چې زه خو ګل یم.
- خو ژوي، حشرات...
- که چیري زه غواړم چې له پتنګانو سره وپېژنم نو دوه، درې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیشوګیو ته هم باید ځان ټینګ کړم. پتنګان لکه چې ډېر ښکلي دي. کنه نو څوک به ماته راشي؟ ته به ډېر لرې یې. له لویو داړونکیو ځناورو څخه زه نه ډارېږم. زه هم منګولې او نوکان لرم.

هغه د زړه په ساده والي سره خپل څلور اغزي راوښوول. بیا یې وویل:

- دا نه شم زغملای ! ته چې غواړې ولاړ شې، نو ورځه ولاړ شه. مه ځنډېږه، نور ځنډ مه کوه.

هغه نه غوښتل چې کوچنی شاهزاده یې ووینې چې دی څنګه ژاړي. دا ډېر باغروره ګل وو....

لسمه برخه

د کوچني شاهزاده ګرزنده ستوري ته دا ګرزنده ستورګي (استېرویډونه) تر ټولو ډېر نږدې ول، لکه ۳۲۵، ۳۲۶، ۳۲۷، ۳۲۸، ۳۲۹ او ۳۳۰. کوچني شاهزاده وپتېیله چې لومړی دغو ستورګیو ته ولاړ شي؛ اړینه وه چې د ځان لپاره بوختیا پیدا کړي او کوم څه ترې زده کړي.

په لومړي ګرزنده ستورګي کې یوه پاچا ژوند کاوه. هغه ارغواني کالي او د قاقم پوستکی اغوستی وو. پر پلاز په ډېر ساده ډول، خو باعظمته ناست وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې يې کوچنی شاهزاده ولید ، نو يې په لوړ غږ وویل:

- دا دی، تبعه مې هم را پیدا شو !

کوچني شاهزاده داسې فکر وکړ:

- دا زه يې څنګه وپېژندلم؟ دا لومړی ځل دی چې دی ما ويني !

هغه پر دې نه پوهېد چې پاچاهان نړۍ ته په ډېر ساده لید ګوري: د هغوی لپاره ټول خلک اتباع دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاچا په ډېر غرور سره، چې دی کولای شي د کوم چا لپاره پاچا واوسي، کوچني شاهزاده ته وویل:

- رانږدې شه، غواړم چې له نږدې دې وګورم.

کوچني شاهزاده شاوخوا وکتل، چې چیرته کېني، خو د پاچا ډېرې ښکلې د قاقم له پوستکې جوړې شوې قبا ټول ګرزنده ستورګی پټ کړی وو. کوچنی شاهزاده دې ته اړوت چې ودرېږي، ځکه د کېناستو ځای نه وو پاتې، خو دی ډېر ستړی شوی وو...ناڅاپه یې ارږمی وایست. پاچا وویل:

- اداب او تشریفات دا اجازه نه ورکوي چې د پاچا په حضور کې

څوک ارږمی وباسي. دلته ارږمی ایستل منع دي.

کوچني شاهزاده په ځواب کې په شرمېنده ګۍ سره وویل:

- ما ناڅاپه او بې اختیاره ارږمی وایست. ما ډېره اوږده لار وهلې،

خوب مې بېخي نه دی کړی...

پاچا وویل:

- بیا نو زه تاته امر کوم چې ارږمی وباسه. ډېر کلونه کیږي چې ما

داسې څوک نه دی لیدلی چې ارږمی وباسي. زما لپاره دا د پام او لېوالتیا وړ ده. بس حکم کوم چې ارږمی وباسه ! دا زما امر دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچنی شاهزاده تک سور شو او ویې ویل:

- خو زه ډار یږم...زه نور اریږمی نه شم ایستلای...
- بیا نو ، بیا نو زه امر کوم چې اریږمی وکاږه، یا خو...

له پاچا نه خبرې ګډې وډې شوې او لکه چې لږ په غوسه هم شو.

د پاچا لپاره خو تر هر څه دا مهمه ده چې بې سرغړونې د ده اطاعت وشي. دی سرغړونه نه شي زغملای. دا یو مطلق شاه پرست وو. خو هغه ډېر مهربان وو ، ځکه یې یوازې معقول امرونه یې ورکول. په دې وخت کې پاچا بیا داسې وویل:

- که چیري زه کوم جنرال ته امر وکړم چې ولاړ شه له سمندره کب

خوړونکی مارغه راوړه او جنرال دا امر اجرا نه کړي، دا به د هغه ملامتیا نه وي، بلکې زما ملامتیا به وي.

کوچني شاهزاده له ډار سره وویل:

- اجازه ده چې کېنم؟

پاچا په ډېر عظمت سره د قاقم له پوستکي جوړې شوې قبا یو پلو راغونډ کړ او ویې ویل:

- زه امر کوم چې کېنه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو کوچنی شاهزاده هک پک حیران وو او له ځان سره یې ویل: ستورگی دومره کوچنی دی. دی پر څه شي او پر چا پاچاهي کوي؟

په دې وخت کې هغه داسې وویل:

- اعلیحضرته، اجازه راکړئ چې له تاسو یوه پوښتنه وکړم...

پاچا په بېړه وویل:

- حکم کوم: پوښتنه وکړه !

علیاحضرته...ستاسو پاچاهي چېرته ده؟

پاچا عادي ځواب ورکړ:

- زما پاچاهي په هر ځای کې ده.
- په هر ځای کې؟

پاچا دی له لاسه ونیو او په ساده توب (تواضع) سره یې ورته خپل گرزنده ستورگی او نور گرزنده ستوري وښوول.

کوچني شاهزاده یو ځل بیا پوښتنه وکړه چې دا ټول ستاسو دي؟

پاچا ځواب ورکړ: هو.

ځکه چې هغه په رښتیا هم د بشپړ واک شاه وو، هېڅ ډول پولې او محدودیتونه یې په رسمیت نه پېژندل. کوچني شاهزاده وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ستوري هم ستاسو اطاعت کوي؟

پاچا ځواب ورکړ:

نو خود ، ښکاره خبره ده چې ستوري هم زما اطاعت کوي. هغوی په يو رپ کې زما اطاعت کوي. زه سرغړونه نه شم زغملای.

کوچنی شاهزاده ډېر خوښ وو ، هغه له ځان سره داسې ويل چې که دی دومره غښتلی او ځواکمن وای ! نو ده به په يوه ورځ کې څلورڅلوېښت ځلي نه، بلکې دوه اويا ځلي، يا سل او يا هم دوه سوه ځلي له لمرلوېدو څخه خوند اخيست او دې ته به هم اړيزه نه پيدا کېده چې څوکۍ له يوه ځايه بل ځای ته يوسي ! په دې وخت هغه بيا لږ خپه شو ، ځکه چې خپل گرزنده ستوری يې په ياد راغی، ځان يې زړه ور کړ او له پاچا يې پوښتنه وکړه:

- زما ډېر زړه کيږي چې د لمرلوېدو سيل وکړم...مهرباني وکړئ...

دا پېرزوينه خو وکړئ، پر لمر باندې امر وکړئ چې ښکته شي...

- که چيري زه کوم جنرال ته امر وکړم چې د پتنگ په شان له يوه گل

څخه بل گل ته والوزه، او يا تر سمندره ولاړ شه او بېرته راشه او جنرال زما امر ونه مني، نو څوک به پړ وي، هغه او که زه؟

کوچني شاهزاده بې له ځنډه ځواب ورکړ:

- تاسو اعليحضرت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاچا وویل:

- ببښي سمه خبره دې وکړه. له هر چا نه باید هغه څه وپوښتل او

وغوښتل شي، څه چې هغه ورکولای شي. واک باید تر هر څه ړومبی معقول وي. که چیري ته خپل ولس ته امر وکړي چې ځانونه اوبو ته واچوئ، ولس انقلاب کوي. زه دا رښته لرم چې له خلکو اطاعت وغواړم، ځکه چې زما غوښتنې او امرونه معقول دي.

کوچني شاهزاده د لمرلوېدو پوښتنه بیا ور په یاد کړه. هغه پر دې خبره ټینګ ولاړ وو. تر څو چې ځواب نه وای ورکړ شوی دی له خپلې خبرې نه تېرېده: د لمرلوېده څنګه شو؟

پاچا وویل:

- د لمرلوېدو سیل به هم وکړې. زه غواړم چې لمر ولوېږي. خو لومړی

باید ښو او مساعدو شرایطو ته انتظار وباسم، ځکه چې د واکمن حکمت په همدې کې دی.

کوچني شاهزاده وویل:

- شرایط به کله مساعد شي؟

پاچا په خبرو کې بند بند کېده، د یوه پرېړ کلیز پاڼې یې اړولې او ویې ویل:

- شرایط به...شرایط به نن ماښام پر اوو بجو او څلوېښت دقیقو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مساعد شي. ته به یې بیا ووینې چې زما امر څنګه کره اجرا کیږي.

کوچنی شاهزاده اریږمی وکیښن. افسوس چې دلته داسې نه ده چې هر مهال وغواړې د لمرلوېدو سیل وکړې ! رښتیا خبره دا چې دلته هغه نور زړه تنګی غوندې شو. نو پاچا ته یې وویل:

- زه درنه ځم. دلته نور کوم کار نه لرم.

پاچا ورته وویل:

- پاتې شه !

پاچا پر دې ډېر مغرور وو چې ده یو تبعه موندلی او نه یې غوښتل چې له هغه څخه بېل شي.

- دلته پاتې شه، زه به دې وزیر مقرر کړم.
- د څه شي وزیر؟
- نو...د نیاو وزیر.
- نو دلته خو هېڅوک نشته چې محاکمه شي او قضاوت پر وشي !

پاچا یې خبره رد کړه او ویې ویل:

- څنګه نشته. ما لا تر اوسه خپله ټوله پاچاهي نه ده کتلې. زه د

شاهي بګۍ لپاره ډېر زوړ یم او پلی چې ګرزم نو ډېر ستړی کېږم...

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوشني شاهزاده شاه ته‌يته کړه او يو ځل بيا يې د ګرزنده ستوري هاغه بل لوری وکوت. بيا يې په لوړ غږ وويل:

- ها خو اته هم هېڅوک نشته !

پاچا ورته وويل:

- ځوک چې نشته، بيا نو پخپله پر خپل ځان قضاوت وکړه. دا تر ټولو

ستونزمن کار دی. پر خپل ځان قضاوت کول ډېر ستونزمن کار دی، د دې په پرتله چې پر نورو قضاوت وشي. که چيري ته وکړای شې چې پر خپل ځان سم قضاوت وکړې، دا به په دې مانا وي چې ته رښتيا هم يو حکيم يې.

کوچني شاهزاده ورته وويل:

زه هر چيري کولای شم چې پر خپل ځان قضاوت وکړم. د دې لپاره اړينه نه ده چې زه دي حتمي دلته له تاسو سره پاتې شم.

د پاچا خوله بنده بنده کېده او ويې ويل:

- زما په ګومان دلته زما د ګرزنده ستوري په کوم ځای کې يوه زړه مږه

ژوند کوي. د شپې له خوا يې زه کړپ کړوپ اورم چې مزاحمت کوي. ته کولای شې چې هغه محاکمه کړې او قضاوت پر وکړې. کله ناکله پرې د سولی (اعدام) حکم صادروه. د هغې ژوند به په تا پورې اړه ولري. خو هر ځل بايد

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا وبښل شي. دا زړه مړه باید وساتل شي، ځکه چې موږ یوازې همدا یوه مړه لرو.

کوچني شاهزاده وویل:

- د سولې د امرونو صادرول مې نه خوښیږي. بس زما وخت لږ دی، زه ځمه.

پاچا وویل:

- مه ځه، وخت لا شته.

کوچني شاهزاده ځان چمتو کړ چې وخوځیږي، خو نه یې غوښتل چې دا زوړ پاچا خپه کړي.

- که چیري تاسو اعلیحضرت غواړئ چې امرونه او حکمونه مو بې له

کومې سرغړونې ترسره شي، نو تاسو کولای شئ چې ماته یو معقول امر وکړئ. د ساري په توګه ماته امر وکړئ چې زه بې له کومه ځنډه وخوځیږم... زه فکر کوم چې د دې لپاره شرایط ډیر ښه مساعد دي...

پاچا ځواب نه ورکاوه، کوشني شاهزاده لنډه شېبه زړه نه کاوه، بیا یې سوړ اسویلی وایست او روان شو.

پر دې مهال پاچا په بیړه له شا نه غږ ورپسې وکړ:

- ته مې د سفیر په توګه مقرر کړې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه له خبرې داسې ښکارېده چې له دې خبرې سره کوم مخالفت نه لري.

کوچنی شاهزاده پر لاره روان وو او له ځان سره يې داسې وويل:

- لويان عجيب خلک دي.

يوولسمه برخه

په دويم گرزنده ستوري کې يو عزت غوښتونکي ژوند کاوه. کله چې يې کوچنی شاهزاده له لرې وليد ، نو يې په لوړ غږ وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- اوو، دا دی درناوی کوونکی راپیدا شو !

شهرت غوښتونکي خلک داسې فکر کوي چې ټول پر دوی باندې خوشالېږي. کوچني شاهزاده وويل:

- ورځ مو په خير. ستاسو د شاپو خولۍ څومره په زړه پورې ده.

عزت غوښتونکي وويل:

- دا په دې خاطر چې د ستړې مه شئ پر مهال يې کاروم. کله چې څوک

زما هرکلی وکړي او د درناوي سر ټيټ کړي، بيا نو زه د شاپو خولۍ ورته له سره لرې کوم. خو له بده مرغه دې لور ته هېڅوک هم سر نه راښکاره کوي.

کوچني شاهزاده له ځان سره وويل:

- عجيبه؟ دی هېڅ پوه نه شو.

پر دې مهال عزت غوښتونکي ورته وويل:

- لاسونه دې وپړکوه.

کوچني شاهزاده لاسونه وپړکول. عزت غوښتونکي خپله د شاپو خولۍ له سره لرې کړه، په ساده توب او خاکسارۍ سره يې ورته سر ټيټ کړ.

کوچني شاهزاده له ځان سره فکر وکړ: د زاړه پاچا له گرزنده ستوري نه دلته خوشالي ډېره ده. نو يې يو ځل بيا لاسونه وپړکول. عزت غوښتونکي يو ځل

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا د شاپو خولۍ له سره لرې کړه، سر یې ورته ټیټ کړ او په دې ډول یې ستړي مه شي سره وکړه.

پنځه دقیقې پر له پسې همدا ستړي مه شي تکرارېده، خو د کوچني شاهزاده زړه یې ورتور کړ. بیا یې وپوښتل:

- د دې لپاره چې د شاپو خولۍ له سره ولوېږي سړی باید څه وکړي؟

خو عزت غوښتونکي یې خبرو ته غوږ ونه نیو. شهرت غوښتونکي خلک هېڅ ډول خبرو ته غوږ نه نیسي، هغوی یوازې هغو خبرو ته غوږ نیسي او اوري یې، چې په هغو کې د دوی ستاینه کیږي.

بیا یې له کوچني شاهزاده څخه پوښتنه وکړه:

- ته په رښتیا زما یو ډېر ښه او خوشال درناوی کوونکی یې؟
- درناوی کول - یانې څه؟
- درناوی کول یانې پر دې اعتراف کول چې په دې گرزنده ستوري کې

تر ټولو زه ډېر ښکلی، تر ټولو زما کالي ډېر ښایسته، تر ټولو زه ډېر بډای او تر ټولو زه ډېر هوښیار یم.

- ښه، نو ستا په گرزنده ستوري کې خو نور هېڅوک نشته !
- خیر دی، ما ته دا خوښي را وبښه، بیا هم پر ما باندې خوشالي

څرگنده کړه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچني شاهزاده اوږې ورو پورته وغورځولې او ويې ويل:

- زه درباندې خوشاله يم، نو دا کار تاته څه خوشالي او څه گټه درکوي؟

کوچنی شاهزاده له عزت غوښتونکي څخه په منډه منډه رهي شو. هغه خپله لار ونيوه او له ځان سره يې داسې فکر وکړ:

- په رښتيا چې لويان ډېر عجيب خلک دي.

دولسمه برخه

په بل گرزنده ستوري کې يو نښه يي ژوند کاوه. کوچنی شاهزاده له هغه سره ډېر لږ وخت ووو، خو تر دې وروسته کوچنی شاهزاده ډېر خواشينی شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې دی دغه گرزنده ستوري ته راغی، نښه یي سرې چوپ ناست وو ، ډکو ، نیم خښل شویو او تشو بوتلونو ته یې په ځیر ځیر کتل. کوچني شاهزاده پوښتنه ترې وکړه:

- دا ته څه کوې؟

نښه یي په بړوس او تریو تندي ورته ځواب ورکړ:

- خښم یې.
- د څه لپاره؟
- د دې لپاره چې هېر یې کړم.

د کوچني شاهزاده زړه پر هغه ډېر وسو او بیا یې ترېنه وپوښتل:

- څه شی غواړې چې هېر کړې؟

نښه یي اعتراف وکړ او ویې ویل:

- غواړم دا هېر کړم چې زما لپاره ډېر د شرم او خجالت ځای دی.

نښه یي ښکته کتل.

کوچني شاهزاده غوښتل چې له مسکین سره مرسته وکړي. نو یې پوښتنه ترې وکړه:

- د څه شي په خاطر شرمېنده یې؟
- په دې خاطر خجالته یم چې زه مشروب خښم !

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه نور نه شو کولای چې یوه خبره هم وکړي.

کوچنی شاهزاده په داسې حال چې هک پک هېښ وو ، له دې ځایه هم روان شو. دی پر لاره روان وو او له ځان سره یې داسې فکر کاوه:

- هو ، دا خبره حق ده چې لویان ډېر عجیب خلک دي.

دیارلسمه برخه

څلورم گرزنده ستوری د یوه معامله گر او جدي عملي کارکوونکي سړي ستوری وو. هغه داسې بوخت وو چې د کوچني شاهزاده په ورتگ سره یې ان سر هم پورته نه کړ. خو کوچني شاهزاده ورته وویل:

- ورځ مو په خېر. ستاسو سگریټ مړ شوی دی.
- درې او دوه-پېنځه کېږي. پېنځه او اووه- دولس. دولس او درې-

پېنځلس. ورځ دې په خېر. پېنځلس او اووه-دوه ویشت. دوه ویشت او شپږ-اته ویشت. د اورلگیت د خلي لگولو ته هم وخت نشته. شپږویشت او پېنځه-یودېرش. اوف ! ټول شوه پېنځه سوه یو میلیون شپږلکه دوه ویشت زره اووه سوه یودېرش.

- پېنځه سوه میلیونه څه شی؟
- آ؟ ته لا دلته یې؟ پېنځه سوه میلیونه...اوس نه پوهېږم څه شی...

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ډېر کار لرم ! زه جدي سړی يم، چټياټو ته وخت نه لرم ! دوه او پېنځه-اووه کيږي...

کوچني شاهزاده يو ځل بيا ترې وپوښتل:

- څه شی پېنځه سوه ميليونه شو؟

دی تر هغو پر خپله پوښتنه کلک ولاړ وو تر څو چې ځواب نه وو ورکړ شوی. جدي سړي سر پورته کړ:

- څلورپنځوس کاله کيږي چې زه په دې گرزنده ستوري کې ژوند کوم.

په دې ټول مهال کې ماته يوازې درې ځلي مزاحمت شوی. لومړی ځل دوه ويشت کاله پخوا له کوم ځای نه يوه مرغټانه را الوتې وه او ماته راغله. هغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر شور ماشور جوړ کړ چې له همدې لامله په جمع کې رانه درې تېروتنې وشوې. دویم ځل یوولس کاله دمخه د روماتېزم د درد سخته حمله راباندې راغله، ځکه چې زه تل ناست یم، کار مې د ناستو دی او د ګرځېدو لپاره وخت نه لرم. زه جدي سړی یم... درېیم ځل دا دی، دی ! ښه، ټول پېنځه سوه میلیونه شو...

- څه شی پېنځه سوه میلیونه شو؟

معامله ګر سړی پوه شو چې باید ځواب ورکړي، کنه نو په ارامه به یې پرې نه ږدي.

- دا کوچني شیان چې کله کله په هوا کې ښکاري، دا پېنځه سوه میلیونه شو.
- کوم کوچني شیان، مچان؟
- نه، نه، داسې واړه واړه دي، ځلیږي.
- مچۍ؟
- نه، مچۍ نه دي. داسې کوشني کوشني، طلایي رنګه، هر یو لټ چې

کله ورته وګوري، نو بیا په چورت کې ولاړ شي. خو زه جدي سړی یم. زه د خیال او چورت لپاره وخت نه لرم.

- ستوري؟
- هو هو، ستوري.
- پېنځه سوه میلیونه ستوري؟ ته په هغوی باندې څه کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پېنځه سوه يو ميليون، شپږ لکه دوه ويشت زره اووه سوه يو دېرش.

زه جدي سړی يم، زما کره شمېر خوښيږي.

- ښه، نو په دې ټولو ستورو باندې څه کوې؟
- څه پرې کوم؟
- هو.
- زه هېڅ پرې نه کوم، خو هغوی ټول زما ستوري دي.
- ټول ستوري ستا دي؟
- هو.
- نو ما خو يو پاچا وليد چې...
- پاچاهان هېڅ شی هم نه لري. هغوی يوازې پاچاهي کوي. ستوري

لرل او پاچاهي کول دواړه يوه مانا نه لري.

- نو دا دومره ستوري دي د څه لپاره خپل کړي؟
- د دې لپاره چې شتمن او بډای واوسم.
- د څه شي لپاره غواړې چې شتمن واوسې؟
- د دې لپاره چې نور نوي ستوري رانيسم، که چيري نوي ستوري

کوم څوک کشف کړي.

کوچني شاهزاده فکر وکړ:

- دی داسې قضاوت او خبرې کوي لکه هغه نېشه يي چې کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو يې بيا ورڅخه پوښتنې پيل کړې:

- څنګه کېدای شي چې ستوري د يو چا ملکيت او شتمني واوسي؟

معامله ګر په ډونګن غږ سره پوښتنه وکړه:

- ستوري د چا دي؟
- نه پوهېږم، د هېچا نه دي.
- ياني چې زما دي، ځکه زه لومړی سړی وم چې هغوی زما فکر ته

راغلل.

- بس همدومره؟
- هو، خود، همدومره. که چيري ته داسې يو الماس پيدا کړې چې

خاوند ونه لري، مانا دا چې هغه ستا شو. که چيري ته داسې يو ټاپو پيدا کړې چې خاوند ونه لري، هغه ټاپو ستا دی. که چيري تر نورو ټولو دمخه ستا په ذهن کې کومه مفکوره راپيدا شي، ته د هغې د اختراع ليک ثبت ځانته اخلې، دا مفکوره ستا شوه. نو ستوري ټول ځکه زما دي چې تر ما مخکې بل هېڅوک دې ته نه وو ځير شوی چې دا ستوري لاس ته راوړي.

کوچني شاهزاده وويل:

- دا خبره سمه ده. نو ته په هغوی باندې څه کوې؟

معامله ګر په ځواب کې ورته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هغوی زما په واک کې دي. زه يې اداره کوم. دا ډېر ستونزمن کار

دی، خو زه جدي سړی يم.

د کوچني شاهزاده لپاره دا پوښتنې لږ وې. هغه وويل:

- که چيري زه کوم وربښمين دسمال ولرم، زه کولای شم چې تر غاړې

يې تاو کړم او له ځان سره يې يوسم. که چيري زه کوم ګل ولرم، زه کولای شم چې هغه راوشکوم او له ځان سره يې يوسم. نو ته خو نه شې کولای چې ستوري له ځان سره يوسې !

- نه، نه يې شم کولای، خو زه کولای شم هغوی په بانک کې کېږدم.
- دا څنګه؟
- دا داسې: په يوه کاغذ کې ليکم چې زه دومره ستوري لرم. تر دې

وروسته دا کاغذ په صندوق کې اچوم او په کيلي يې کولپوم.

- بس خلاص؟
- همدومره بس ده نو.

کوچني شاهزاده له ځان سره فکر وکړ:

- په زړه پورې خبره ده. ان شاعرانه ده. خو دومره جدي نه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې کوم شی جدي دی او کوم شی جدي نه دي، په هغه کوچنی شاهزاده داسې پوهېد لکه څنګه چې یې پرې سر خلاصېده، داسې نه لکه لویان. هغه وویل:

- زه یو ګل لرم او هر ګهیځ ورته اوبه ورکوم. زه درې اورشیندي

غرونه لرم چې هره اوونۍ یې پاکوم. زه هغوی درې واړه پاکوم، هغه اورشیندی غر چې مړ شوی او اور نه غورځوي، هغه هم پاکوم. ځکه کېدای شي کومه پېښه وشي. زما اورشیندو غرونو ته دا ګټه لري چې هغوی زما دي او زما په واک کې دي. خو ستورو ته ستا هېڅ کومه ګټه نه رسیږي....

د معامله ګر سړي خوله خلاصه پاتې وه او هېڅ ځواب یې نه درلود، کوچنی شاهزاده هم ترې روان شو. هغه په سپېدلۍ له ځان سره وویل:

- په رښتیا چې لویان هېښنده خلک دي.

څوارلسمه برخه

پېنځم ګرزنده ستوری ډېر په زړه پورې وو. هغه تر ټولو کوچنی وو. په دغه ستوري کې یوازې یو څراغ او څراغ بلوونکی ځاییدل. کوچنی شاهزاده نه پوهېد په دغه کوچني ستوري کې، چې چیرته لرې په هسک کې دی، نه یکې کورونه شته، نه یکې څوک ژوند کوي، څراغ او څراغ بلوونکی څه په کار دي. خو هغه داسې فکر وکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ښايي چې دا سړی ناپوه او نامعقول وي. خو دی دومره ناپوه نه

ښکاري لکه پاچا، عزت غوښتونکی، معامله گر او نېشه يي. د ده په کار کې بيا هم مانا شته. دی چې کله خپل څراغ بل کړي داسې ښکاري، لکه يو بل ستوری او يا يو گل چې راپيدا شي. خو کله چې څراغ مړ کړي داسې ښکاري لکه ستوری او گل چې ويده شي. ډېره ښه بوختيا ده. دا په رښتيا چې گټور کار دی، ځکه چې ښکلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې هغه دغه ستوري ته ورننوتي شو، نو یې له درناوي سره څراغ بلوونکي ته سرټیټ کړ. هغه وویل:

- ورځ مو په خیر. تا ولې اوس څراغ مړ کړ؟

څراغ بلوونکي په ځواب کې ورته وویل:

- ورځ مو په خیر. څراغ مې ځکه مړ کړ چې پریکړه همداسې شوې ده.
- دا څه ډول پریکړه ده؟
- څراغ مړ کول. ماښام مو په خیر.

هغه یو وار بیا څراغ بل کړ.

- ولې دې بیا څراغ بل کړ؟

څراغ بلوونکي په تکرار سره وویل:

- پریکړه همداسې ده.

کوچني شاهزاده وویل:

- زه پوه نه شوم.

څراغ بلوونکي وویل:

- دا دومره ستونزمنه خبره نه ده چې سړی پرې پوه نه شي. پریکړه

پریکړه ده. ورځ مو په خیر.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څراغ یې مړ کړ.

وروسته یې پر سره دسمال باندې د تندي خوله پاکه کړه او ویې ویل:

زما ورځنۍ (کسب) ډېره ستونزمنه ده. یو مهال دې کار مانا درلوده. ما ګهیځ څراغ مړ کاوه او ماښام مې بلاوه. ما ټوله ورځ په واک کې درلوده چې دمه وکړم او شپه مې هم په واک کې وه چې خوب پوره کړم..

- وروسته بیا پرېکړه بدله شوه؟

څراغ بلوونکي وویل:

- بدبختي همدا ده چې پرېکړه نه ده بدله شوې ! زما ګرزنده ستوری

کال تر بله لا ګړندی تاوېږي. کوشني شاهزاده ترې وپوښتل:

- نو اوس به څه کوئ؟
- هېڅ. ګرزنده ستوری په یوه دقیقه کې یو وار څرخي او زه د دمې

کولو لپاره یوه ثانیه وخت هم نه لرم. هره دقیقه څراغ مړ کوم او بېرته یې بلوم.

- عجیبه خندوونکې خبره ده ! یانې دا چې ستا ټوله ورځ یوه دقیقه ده !

څراغ بلوونکي وویل:

- د خندا وړ څه نشته. زه او ته دا دې یوه میاشت وشوه چې سره غږېږو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- بشپړه میاشت؟ !
- هو. د برش دقیقې. یانې چې د برش ورځې. مابنام مو په خبر !

هغه یو وار بیا څراغ بل کړ.

کوچني شاهزاده څراغ بلوونکي ته کتل او ورو ورو یې خوښېده، ځکه چې هغه پر خپله خبره ولاړ او خپلې خبرې ته ژمن وو. د کوشني شاهزاده هغه مهال په یاد راغی چې ده به خپله څوکۍ له یوه ځایه بل ځای ته مخکې کوله، د دې لپاره چې د لمرلوېدو سیل وکړي. د ده زړه وشو چې له ملګري سره مرسته وکړي. نو یې څراغ بلوونکي ته وویل:

- غوږ ونیسه. زه غواړم تاته داسې یو چل دروښیم چې ته وکولای شې

هر وخت چې وغواړې دمه وکړې...

څراغ بلوونکي وویل:

- زه تل غواړم چې دمه وکړم، تل مې استراحت ته زړه کیږي.

خو کېدای شي چې سړی خپلې خبرې ته ژمن وي او کېدای شي چې سړی لټ وي.

کوچني شاهزاده خپلو خبرو ته دوام ورکاوه:

- ستا ګرزنده ستورګی دومره کوشنی دی چې ته کولای شې په درې

(c) ketabton.com: The Digital Library

گامه کې د هغه له شاوخوا نه راتاو شي. اړينه ده په داسې ګړندیتوب سره تګ وکړې چې تل په لمر کې پاتې شې. کله چې وغواړې دمه وکړې، ته همداسې ځه، ځه او ځه... نو ورځ به دي دومره اوږدېږي، څومره چې ته غواړې.

څراغ بلوونکي وویل:

- نو دا خو ماته دومره ګټه نه لري. په نړۍ کې زما تر هر څه خوب ډېر

خوښيږي.

کوچني شاهزاده ورته خپل افسوس څرګند کړ:

- بیا دي نو کار خراب دی.

څراغ بلوونکي وویل:

- کار مې خراب دی. ورځ دي په خېر.

بیا یې څراغ مړ کړ.

کوچني شاهزاده خپله لار ونیوه او له ځان سره یې وویل:

- دا دی انسان، دا دی انسان. هر څوک چې یې ووینې په سپک لید به

ورته وګوري، هم پاچا ته، هم عزت غوښتونکي ته، هم نښه یي ته او هم معامله ګر ته. زه فکر کوم چې تر دوی ټولو همدا یو د خندا وړ نه دی. ښایي په دې خاطر چې هغه یوازې د خپل ځان په اړه فکر نه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوشني شاهزاده سوړ اسويلی وايست. له ځان سره يې فکر کاوه:

- زړه مې غواړي چې له همدې سړي سره دوستي او ملګرتيا وکړم. خو د ده ستورګی ډېر کوچنی دی او دوه کسه پکې نه ځايږي...

هغه دا زړه نه کاوه له ځان سره پر دې اعتراف وکړي، چې دغه ډېر ښه ستورګی د يو بل لامل له مخې هم د ده ډېر خوښيږي. هغه دا چې په دغه ګرزنده ستورګي کې په څلرويشتو ساعتو کې سړی کولای شي چې يو زر څلور سوه څلوېښت ځلي د لمرلوېدو سيل وکړي او خوند ترې واخلي !

پينځلسمه برخه

شپږم ګرزنده ستوری تر مخکيني ګرزنده ستورګي لس ګرايه لوی وو. په دې ګرزنده ستوري کې يو بوډا ژوند کاوه او پنډ پنډ کتابونه يې ليکل. کله چې يې کوشنی شاهزاده وليد نو يې په لوړ غږ وويل:

- وګورئ ! سيلاني مساپر راغی.

کوچنی شاهزاده د دې لپاره چې دمه وکړي نو پر مېز کښېناست، ځکه چې ډېر ګرزېدلی او ډېره مساپري يې کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا ترې وپوښتل:

- ته د کوم ځای یې؟

کوچني شاهزاده له بوډا څخه پوښتنه وکړه:

- دا دومره ستر کتاب د څه شي کتاب دی؟ تاسو دلته څه کوئ؟

بوډا ځواب ورکړ:

- زه جغرافیه پوه یم.
- جغرافیه پوه یانې څه شی؟
- جغرافیه پوه هغه پوهاند ته ویل کیږي چې پر دې ټولو پوهېږي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریابونه، سمندرگي، سیندونه، ښارونه، غرونه او دښتې چیري پرتې دي، یا په کومو ځایونو کې موقعیت لري.

کوچني شاهزاده وویل:

- ځومره په زړه پورې ! اصلي کار خو دغه دی !

ده د جغرافیه پوه پر گرزنده ستوري نظر واچاوه. ده تر اوسه دومره لوی ستوری نه وو لیدلی. بیا یې ویل:

- ستاسې گرزنده ستوری ډېر ښایسته دی. تاسې سمندرونه لرئ؟

جغرافیه پوه وویل:

- زه هغوی نه پېژنم.

کوچني شاهزاده په مایوسۍ سره وویل :

- او-و...غرونه لرئ؟

جغرافیه پوه بیا وویل:

- غرونه نه پېژنم.
- ښارونه، سیندونه، دښتې څنگه، لرئ یې؟
- دا هم نه پېژنم.

نو تاسې خو جغرافیه پوه یاست !

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا وویل:

- سمه خبره دې وکړه. زه جغرافیه پوه یم، سیلاني نه یم. زه سیلانیانو

ته ډېر اړتیا لرم. ځکه چې د ښارونو، سیندونو، غرونو، سمندرګیو، سمندرونو او دښتو شمېر جغرافیه پوه نه نیسي. جغرافیه پوه ډېر مهم وګړی دی، دی د ګرزېدو لپاره وخت نه لري. دی له خپل دوتره د باندې نه وزي. خو ده ته سیلانیان او ګرزندویان راځي او د هغوی کیسې لیکي. که چیري د دوی له شمېر څخه یې کوم څوک کومه په زړه پورې کیسه وکړي، جغرافیه پوه یې سموي او کنترولوي یې چې دا سړی رښتونی ګرزندوی دی او که نه.

- د څه لپاره؟

- د دې لپاره چې که چیري سیلاني دروا غ ووایي، نو د جغرافیې په

درسي کتابونو کې هر څه ګډوډېږي. که چیري هغه ډېر څښل هم وکړي بیا هم بدبختي ده.

- ولې؟

- ځکه چې نېشه یانو ته یو شی دوه ښکاري. په کوم ځای کې چې یو

غروي، جغرافیه پوه دوه لیکي.

کوچني شاهزاده وویل:

- ما یو سړی پېژاند...له هغه نه به یو خراب ګرزندوی جوړ شوی وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېره شونې ده. په دې توګه که چيري مالومه شي چې ګرزندوی رښتونی سړی دی، بيا نو د هغه نوې ايستنه (کشف) کنترولوي.

- څنګه يې کنترولوي؟ هماغلته ورځي او ګوري يې؟
- نه، دا کار ډېر ستونزمن دی. له ګرزندوی نه يې ثبوت غواړي. د

ساري په توګه، که چيري هغه لوی غر کشف کړي، نو هغه بايد له دغه غره نه لويې ډبرې راوړي.

جغرافيه پوه ناارامه او اندېښمن شو:

- ته خو پخپله ګرزندوی يې ! ته له لرې ځايه راغلی يې ! د خپل

ستوري په اړه ماته کيسه وکړه ! هغه خپل وچکښ تېره کړ او پنډ کتاب يې پرانيست. د ګرزندويانو کيسې خلک لومړی په وچکښ ليکي. کله چې يې ګرزندويان ثبوت کړي، تر هغه وروسته يې بيا کيسه په قلم ليکي. جغرافيه پوه وويل:

- ما تاته غوږ نيولی دی، وايه.

کوچني شاهزاده وويل:

زه هلته داسې کوم په زړه پورې شيان نه لرم. زما هر څه ډېر کوچني دي. درې اورشيندي غرونه لرم. دوه يې اور غورځوي او دا بل درېيم يې ډېر وخت کيږي چې مړ دی، اور نه شيندي. خو بيا هم کېدای شي چې بيا په اور شيندلو پيل وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جغرافیه پوه د ده خبره تایید کړه:

- هو ، کېدای شي چې دا پېښه بیا وشي.
- نور، یو گل لرم.

جغرافیه پوه وویل:

- مورږ گلان نه لیکو او په کتاب کې یې نه ثبتوو.
- ولې؟ ! گل خو تر هر څه ډېر ښکلی دی !
- ځکه چې گلونه تېرېدوني (فاني) دي.
- څنگه تېرېدوني دي؟

جغرافیه پوه وویل:

- د جغرافیې کتابونه په نړۍ کې تر ټولو ارزښتناک کتابونه دي.

هغوی هېڅ مهال نه زړېږي. په دې چې دا ډېره کمپېښه پېښه ده چې غر دې له خپل ځایه وښوري. یا خو دا چې دریاب دې وچ شي. مورږ د تلپاتې او بدلون نه موندونکو شیانو په اړه لیکنه کوو.

کوچني شاهزاده د ده خبرې غوځې کړې او ویې ویل:

- نو مړ شوی اورشیندی غر کېدای شي چې بیا راژوندی شي او په

اور شیندلو پیل وکړي.

نو دا «تېرېدونی» څه شي ته وايي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جغرافیه پوه وویل:

- دا چې اورشیندی غر او ر غورځوي یا یې نه غورځوي، دا زموږ

جغرافیه پوهانو لپاره مهمه نه ده. زموږ لپاره مهم غر دی. غر بدلون نه مومي.

کوچنی شاهزاده چې هر مهال پوښتنه وکړي او د خپلې پوښتنې ځواب وا نه وري، نو په ارامه نه کېني، ځکه خو یې بیا وپوښتل:

- «تېرېدونی» یانې څه؟
- دا په دې مانا: هغه شی چې باید پر لنډ مهال له منځه ولاړ شي.
- نو زما ګل باید پر راتلونکي لنډ مهال له منځه ولاړ شي؟
- خود.

کوچني شاهزاده له ځان سره وویل:

- زما ښکلی ګلاب او زما خوشالي لنډ عمر لري او له نړۍ نه هېڅ

دفاع نه لري. هغه یوازې څلور اغزي لري. ما دی خوشي کړی او زما په ګرزنده ستوري کې یوازې دی!

ده لومړی ځل د پرې ښودل شوي ګل ارمان وکړ. خو هماغه شېبه ورته زړورتوب راستون شو. له جغرافیه پوه څخه یې پوښتنه وکړه:

- تاسو څه سلا راکوئ چې کومې خوا ته ولاړ شم؟

جغرافیه پوه ورته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د ځمکې گرزنده ستوري ته ولاړ شه. هغه ډېر ښه نوم لري....

کوچنی شاهزاده پر خپله لار روان شو، خو د پرې ښودل شوي گل خیال او اندېښنه لا ورسره وه.

شپاړسمه برخه

کله چې کوچنی شاهزاده اووم گرزنده ستوري ته راغی نو دا اووم ستوری ځمکه وه. ځمکه هسې عادي گرزنده ستوری نه دی! په هغې کې یوسلویوولس پاچاهان (له دې شمېر څخه توريوستي پاچاهان هم دي)، اووه زره جغرافيه پوهان، نهه لکه معامله گر، اووه نيم ميليونه نېشه يان او درې سوه يوولس ميليونه عزت غوښتونکي ژوند کوي چې ټول نږدې دوه ميليارده لويان کيږي.

د دې لپاره چې تاسو پوه کړم، ځمکه څومره ستره ده، غواړم دومره ووايم، تر هغه مهاله چې برېښنا لا اختراع شوې نه وه، اړينه وه چې په ټولو شپږو لويو وچو کې گڼ شمېر څراغ بلوونکي شتون ولري چې ټول شمېر يې څلور لکه دوه شپېته زره پېنځه سوه يوولس کېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چیري له وړاندې نه ورته وکتل شي، نو دا ډېره ښکلې او په زړه پورې تماشا وه. د دغه لوی شمېر څراغ بلوونکیو حرکتونه تر یو نازک تول (وزن) لاندې وو، لکه د بالت په نڅا کې. لومړی د نوي زیلاند او استرالیا څراغ بلوونکي وړاندې تلل. کله چې به یې څراغونه بل کړل، نو ویده به شول. په دوی پسې به د چین د څراغ بلوونکو نوبت راورسېد. دوی چې به خپله نڅا ترسره کړه، نو به د پردې شاته ولاړل. تر دوی وروسته به د روسیې او هند د څراغ بلوونکو نوبت راورسېد. ورپسې د افریقا او اروپا د څراغ بلوونکو وار وو. تر دې وروسته به د سویلي امریکا د څراغ بلوونکو نوبت راورسېد. بیا به نو د شمالي امریکا د څراغ بلوونکو نوبت شو. دوی هېڅ مهال تېروتنه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوله او نه غلطېدل، ټول پر خپل مهال ستېږ ته ختل. هو، دا ډېره څلانده او ښکلې تماشاه وه.

یوازې هغه څراغ بلوونکي چې په شمالي قطب کې یې باید یوازینی څراغ بلولای او د ده په شان په سویلي قطب کې یوه څراغ بلوونکي ارام ژوند درلود، ځکه چې دوی دواړو په کال کې یوازې دوه ځلي دا کار کاوه.

اوولسمه برخه

کله چې سړی ټوکې کوي، ته به نه غواړې چې دروا غ وواېې، خو کله کله پکې له سړي نه وویل شي. ما د څراغونو په اړه کیسه کې د رښتیا پر وړاندې لږ څه غلطي وکړه. له دې ډاربږم، هغه څوک چې زموږ ګرزنده ستوری نه پېژني، په اړه یې غلط فکر ونه کړي. خلک پر ځمکه باندې دومره ډېر ځای نه نیسي. که چیري د هغې دوه میلیارده اوسېدونکي سره راټول او د ګڼې ګونې په بڼه سره یو ځای شي، لکه په میټینګ کې چې سره ولاړ وي، نو بې له کومې ستونزې به هغوی ټول په داسې یوه سیمه کې ځای شي چې شل میله اوږدوالی ولري او شل میله سور. ټول بشریت کېدای شي چې د ارام سمندر په تر ټولو کوچني ټاپو کې سره یو ځای کوټه شي.

ښکاره خبره ده چې لویان به ستاسو پر خبره باور ونه کړي. هغوی پر دې اند دي چې ډېر ځای نیسي. هغوی د «اډانسونیا ډیجیټاټا» د ونې په شان پخپله خپل ځان ته ډېر ستر ښکاري. تاسې هغوی ته سلا ورکړئ چې سمه شمېرانه (محاسبه) وکړي. د هغوی دا ډېر خوښېږي، هغوی ارقام زښت ډېر خوښوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسې پر دې شمېر خپل وخت له لاسه مه ورکوئ. دا يو بې گټې کار دی. تاسې خو بې له دې هم پر ما باور لرئ.

نو کله چې کوچنی شاهزاده ځمکې ته راپېښ شو ، نو يې بېخي يو بشر هم ونه لید او ډېر هېښ شو. هغه ان داسې فکر وکړ چې دی غلط شوی او کوم بل گرزنده ستوري ته راغلی دی. خو پر دې مهال ده ته نږدې په شگه کې يوه کړۍ، چې د سپوږمۍ د وړانگې رنگ يې درلود ، وښورېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچني شاهزاده په هر حال بیا هم داسې وویل:

- ماښام مو په خیر.

مار ځواب ور نه کړ.

- ماښام دې په خیر.
- دا زه کوم ګرزنده ستوري ته راپېښ شوم؟

مار وویل:

- ځمکې ته راغلی یې، افریقا ته.
- ښه، ښه. نو ایا په ځمکه کې خلک نشته؟
- دا دښته ده. په دښته کې هېڅوک ژوند نه کوي. خو ځمکه لویه ده.

کوچنی شاهزاده پر ډبره کېناست او هسک ته یې وکتل. ده په چورتي حالت سره وویل:

- غواړم پوه شم چې ستوري د څه په خاطر ځلیږي. ښایي په دې خاطر

چې وړاندې یا وروسته.

هر څوک وکولای شي بیا خپل ستوری ولټوي. وګوره ورته، زما ګرزنده ستوری هاغه دی، سیده زموږ له پاسه... تر هغه پورې واټن ډېر اوږد او لوی دی!

مار وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ستا گرزنده ستوری ښکلی دی. ته به دلته پر ځمکه باندې څه کوې؟

کوچني شاهزاده وویل:

- ما له خپل گل سره لانجه وکړه.
- ښه، ښه...

وروسته دواړه چوپ شول.

کوچني شاهزاده بیا پر خبرو پیل وکړ:

- خلک چېرته دي؟ په دښته کې بیا هم سړی یوازیتوب احساسوي...

مار وویل:

- د خلکو په منځ کې هم یوازیتوب احساسېږي.

کوچني شاهزاده په ځیر هغه ته وکتل، بیا یې وویل:

- ته عجیب موجود یې. تر گوتې پربړ نه یې...

مار د ده خبره رد کړه او ویې ویل:

- خو د پاچا تر گوتې په ما کې غښتلتیا ډېره ده.

کوچنی شاهزاده موسکی شو او ورته ویې ویل:

- نو ایا ته دومره غښتلی یې؟ ته ان پښې او منگولې هم نه لرې. ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسا پرت هم نه شې کولای...

مار وویل:

- زه کولای شم د هرې ببړۍ په پرتله تا تر ډېره لرې ځایه یوسم.

مار د کوچنۍ شاهزاده له سپښتې لکه د سرو زرو د وښې په شان تاو راتاو شو او ویې ویل:

- له هر هغه چا سره چې زه په تماس کې کېږم، زه هغه بېرته هغې

ځمکې ته راستنوم چې دی ترې وتلی وي. خو ته پاک یې او له ستوري نه راغلی یې...

کوچني شاهزاده ځواب ور نه کړ. مار خبرو ته دوام ورکړ:

- پر تا مې زړه سوځي. ته په دې د گرانیټ ډبرې په شان کلکه ځمکه

کې ډېر کمزوری یې. که چیري ته پر کومه ورځ د خپل پرې ښودل شوي گرزنده ستوري ارمان وکړې، زه کولای شم له تا سره مرسته وکړم، زه کولای شم...

کوچني شاهزاده وویل:

- زه ډېر ښه پوه شوم. خو ته ولې هر مهال په معما (مرموزې) سره خبرې کوې؟

مار وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زه ټولې معماوې حلوم.

تر دې وروسته دواړه چوپ شول.

اتلسمه برخه

کوچنی شاهزاده تر دښتې تېر شو او هېڅوک يې ونه ليدل. په دې ټول وخت کې هغه يوازې يو کوچنی ګل وليد چې ښايسته نه وو او درې ګلپاڼې يې درلودې. کوچني شاهزاده ګل ته وويل:

- ستړی مه شې.
- ګل ځواب ورکړ. خبر يوسې، ته هم ستړی مه شې.

کوچني شاهزاده په ادب پوښتنه ترې وکړه:

- خلک چېرته دي؟

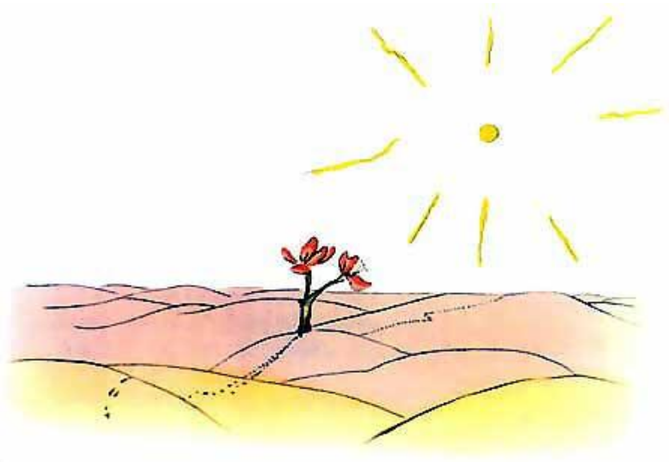

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل یوه ورځ یو کاروان لیدلی وو چې تر څنګ یې تېر شو.

- خلک؟ ښه، ښه... هغوی لکه چې ټول شپږ یا اووه کسان دي. ما

هغوی ډېر کلونه پخوا لیدلي دي. مالومه نه ده چې اوس یې سړی چیري ولټوي. هغوی رېښې نه لري، ځکه یې باد یوې خوا او بلې خواته وړي. دا یو ناارام او نااسوده حالت دی.

کوچني شاهزاده وویل:

- د خدای په امان.

ګل ورته وویل:

- په مخه دي ښه.

نولسمه برخه

کوچنی شاهزاده یو لوړ غره ته وخوت. ده پخوا هېڅ مهال غرونه وو لیدلي. پرته دده له هغو دریو اورشیندو غرونو څخه، چې دده تر زنګانه پورې ول. له مړ شوي اورشیندي غره څخه ده د څوکۍ په توګه کار اخیست. ده اوس له ځان سره داسې فکر وکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- له دا سې لوړ غره څخه زه سملاسي ټول ګرزنده ستوري او ټول خلک

ليدلای شم. خو ده يوازې د ستنو په شان نري او تېره لاښونه (کمرونه) وليدل.
پر دې مهال ده د هر حال لپاره داسې وويل:

- ورځ مو په خېر.

غبرګ يې انګازه وکړه:

- خېر...خېر...خېر...

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچني شاهزاده وپوښتل:

- تاسو څوک یاست؟

غبرګ یې داسې انګازه وکړه:

- څوک یاست..څوک یاست...څوک یاست...

کوچني شاهزاده وویل:

- راځه چې سره ملګري شو ، زه بېخي یوازې یم.

غبرګ یې بیا انګازه وکړه:

- یوازې یم...یوازې یم...یوازې یم...

کوچني شاهزاده له ځان سره داسې فکر وکړ:

- عجیب ګرزنده ستوری دی ! بېخي وچ کلک ، له اغزیو ډک او

مالګین دی. د خلکو هم فکر کار نه کوي، هغوی یوازې هغه څه تکراروي، څه چې هغوی ته وویل شي... ما په کور کې ښکلی او ګلالی ګل درلود چې ما ته یې خوشالي راکوله، هغه تل لومړی پر خبرو پیل کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شلمه برخه

کوچنی شاهزاده ډېر وخت د شګو، لاښونو او واورو له لارې روان وو، خو وروسته يې لار پیدا کړه. ټولې لارې خلکو ته ورغلې دي. ده وويل:

- ورځ مو په خېر.

د ده په مخ کې یو ګلبڼ وو چې له ګلابو ډک وو.

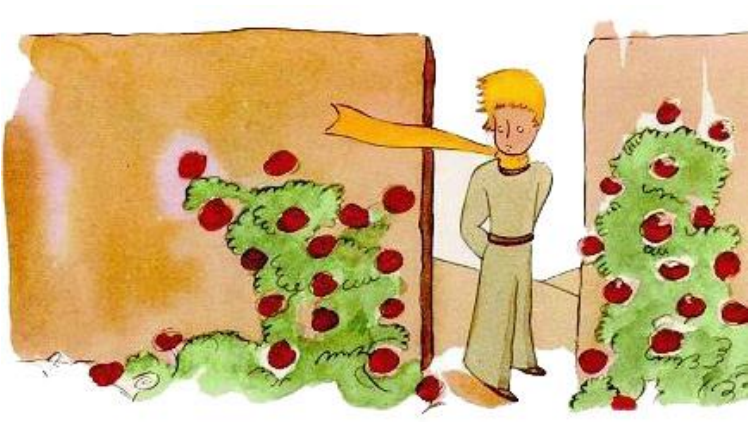

ګلابو هم ځواب ورکړ:

- ورځ دي په خېر.

کوچني شاهزاده ولیدل چې هغوی ټول د ده ګل ته ورته دي. ده په ډېرې حیرانتیا سره پوښتنه وکړه:

- تاسې څوک یاست؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

گلابو ځواب ورکړ:

- موږ د گلابو گلونه یو.

کوچني شاهزاده په ټیټ غږ وویل:

- ښه، ښه.

ده خپل ځان ډېر کمبخته احساس کړ. د ده ښکلي گلاب ده ته ویلي وو چې د هغه په شان گل په ټوله پیني (کایناتو) کې نشته. خو دغه دي، د ده په مخ کې هماغه ډول پېنځه زره گلان یوازې په یو گلبڼ کې دي!

کوچني شاهزاده له ځان سره فکر وکړ:

- که چیري زما گلاب دا گلونه وویني، نو ځومره به خپه شي. هغه به

ډېر سخت ټوخېدلی وای او ځان به یې داسې ښوولی وای چې مړ به شي، خو وبه نه غواړي چې د خندا وړ ښکاره شي. زه به دې ته اړوتی وای چې په ده پسې سم وگرزم، لکه په ناجوړه پسې. کنه نو هغه به په رښتیا هم مړ شوی وای او دا یوازې د دې لپاره چې ما سپک کړي...

وروسته هغه داسې فکر وکړ:

- ما لا داسې فکر کاوه، زه داسې یو گل لرم چې په نړۍ کې یې بل

هېڅوک نه لري، خو هغه یو عادي گلاب وو. ما ټول ټال همدغه یو عادي گلاب او درې اورشیندي غرونه لرل چې لوړوالی یې زما تر زنگانه پورې وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له هغوی نه یې یو مړ شوی، اور نه غورځوي، ښايي چې د تل لپاره مړ پاتې شي...دا نو زه څه ډول شاهزاده یم؟..

هغه په واښو کې څملاست او په ژړا شو.

یوویشتمه برخه

پر دې مهال یو ګیدړ راپیدا شو. هغه وویل:

- ستړی مه شې.

کوچني شاهزاده په ادب ځواب ورکړ:

- ته هم ستړی مه شې.

خو کله چې یې شاوخوا وکتل، نو هېڅوک یې ونه لید. بیا داسې یو غږ واوربدل شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زه دلته یم، د مڼې د ونې لاندې یم...

کوچني شاهزاده ترې وپوښتل:

- ته څوک یې؟ ته څومره ښایسته یې !

ګیدړ ځواب ورکړ:

- زه ګیدړ یم.

کوچني شاهزاده ترې هیله وکړه:

- له ما سره ساتېري وکړه، زه ډېر زړه تنګی شوی یم...

ګیدړ وویل:

- زه نه شم کولای چې له تا سره ساتېري وکړم، ځکه چې روږدی شوی نه یم.

کوچني شاهزاده وویل:

- وی، وبښه.

خو بیا یې یو څه فکر وکړ او پوښتنه یې ترې وکړه:

- روږدي کول، یانې څه؟

ګیدړ پوښتنه ترې وکړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ته د دې ځای نه یې. ته د لته څه شی لټوې؟

کوچني شاهزاده ورته وویل:

- خلک لټوم. دا روږدي کول یانې څنګه؟
- خلک توپکونه لري، له توپکونو سره ښکار ته ځي. دا ډېر د ناارامۍ

حالت دی ! همدا راز هغوی چرګان روزي او ساتې یې. یوازې په همدې کار باندې هغوی ښه خلک دي. ته چرګان لټوې؟

کوچني شاهزاده وویل:

- نه، زه ملګري لټوم. روږدي کول یانې څنګه؟
- دا ډېره پخوانۍ هېره شوې مانا ده. روږدي کول یانې د دوستۍ د

اړیکو جوړول او ټینګول.

- اړیکي؟

ګیدړ وویل:

- هو، ته زما لپاره تر اوسه لا یوازې د نورو سلو زرو کوچنیو هلکانو

په څېر یو هلک یې، او ته زما په کار نه یې. زه هم ستا په کار نه یم. زه ستا لپاره کټ مټ هماغسې د نورو سلو زرو ګیدړو په څېر یوه ګیدړه یم. خو که چیري ته ما روږدی کړې، موږ به د یو بل په کار شو. ته به زما لپاره په ټوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

نړۍ کې یوازینی هغه څوک شې، چې زما لپاره اړین دی، او زه به ستا لپاره په ټوله نړۍ کې همدغسې یو څوک شم...

کوچني شاهزاده وویل:

- اوس پرې پوه شوم. یو ګلاب شته...ښایي چې هغه زه روږدی کړی یم...

ګیدړ ورسره هوکړه وکړه او ویې ویل:

- ښایي چې همداسې وي. پر ځمکه هر ډول پېښې پېښېدونکې دي.

کوچني شاهزاده وویل:

- دا پېښه په ځمکه کې نه وه.

ګیدړ ډېر هېښ شو.

- نو په بل ګرزنده ستوري کې وه؟
- هو.
- په هغه ګرزنده ستوري کې ښکاریان شته؟
- نه، نشته.
- څومره په زړه پورې ! چرګان پکې شته؟
- نه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

گیدړ سوړ اسویلی وایست او ویې ویل:

- په نړۍ کې بشپړتیا نشته. نړۍ نیمګړې ده.

خو وروسته یې بیا پر خبرو پیل وکړ:

- زما ژوند خپه کوونکی دی. زه د چرګانو ښکار کوم، خو خلک زما

ښکار کوي. ټول چرګان یو ډول دي، خلک هم ټول یو ډول دي. زما ژوند خسته کوونکی دی. که چیري ته ما روږدی کړې، نو زما ژوند به د لمر په شان وځلیږي. ستا ګامونه به زه په زرګونو ګامونو کې پېژنم او له نورو څخه به توپیر ورکولای شم. کله چې د خلکو د ګامونو غږ واورم، زه تل تښتم او پټېږم. خو ستا تګ به لکه ټنګ ټکور ما ځان ته وربولي، او زه به له خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پناځای څخه راوزم. وګوره ! وینې یې، هاغلته په پټیو کې غنم پخېږي؟ زه غنم نه خورم. د غنمو وږي زما نه دي په کار. د غنمو پټي زما لپاره کومه مانا نه لري. دا خپه کوونکې حالت دی ! خو ته طلايي وېښتان لرې. څومره به ښه وي چې ته ما روږدی کړې ! طلايي غنم به ماته تا رايادوي، او د باد د لګېدو پر مهال به د غنمو د وږيو پر غږ مین شم...

ګیدړ چوپ شو او په ځنډ سره یې کوچني شاهزاده ته کتل. وروسته یې وویل:

- هیله کوم...ما روږدی کړه !

کوچني شاهزاده په ځواب کې وویل:

- زه به ډېر خوښ وای، خو خبره دا ده چې زه ډېر لږ وخت لرم. زه باید ملګري پیدا کړم او په بېلابېلو شیانو ځان پوه کړم.

ګیدړ وویل:

- یوازې په هغو شیانو کېدای شي سړی ځان پوه کړي چې روږدي یې کړي. خلک اوس د دې لپاره هم وخت نه لري چې پر کومو شیانو ځان پوه کړي او ویې پېژني. هغوی په هټیو کې ټول شیان چمتو شوي رانیسي. خو داسې هټۍ نشته چې په هغوی کې دې ملګري وپلورل شي، ځکه خو خلک ملګري نه لري. که چیري غواړې چې ملګري ولرې، نو ما روږدی کړه !

کوچني شاهزاده ورته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د دې لپاره څه کول په کار دي؟

ګیدړ وویل:

- باید چې حوصله دې لویه او پرخه کړې. لومړی هلته وړاندې په

وابښو کې کښېنه، دغسې. زه به تاته د سترګو په کونجو ګورم، خو ته چوپ کښېنه او څه مه وایه. خبرې د یو بل په پېژندلو کې سرې ته مزاحمت کوي. خو هره ورځ لږ لږ رانږدې کېږه او نږدې راته کښېنه...

سبا کوچنی شاهزاده بیا هماغه ځای ته راغی. ګیدړ له کوچني شاهزاده نه داسې هیله وکړه:

- ښه به دا وي چې تل پر هماغه یو مهال راشې. د ساري په توګه، که

چیرې تل پر څلورو بجو راشې، نو زه به له دریو بجو نه ځان نېکمرغه احساسوم. څومره چې ساعت ټاکل شوي مهال ته رانږدې کیږي، هماغومره به زه ډېر نېکمرغه کېږم. پر څلورو بجو به زه اند ښنمن کېږم. زه به د نېکمرغۍ پر ارزښت پوه شم! خو که چیرې ته هر ځل بل مهال راشې، زه به پر دې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېږم چې کوم ساعت او څو بجو ته خپل زړه چمتو کړم..اړينه ده چې دود او رواج مراعت شي.

کوچني شاهزاده وپوښتل:

- دود او رواج څه شی دی؟

گيدړ داسې ورته تشريح کړه:

- دا هم له پخوا نه داسې پاتې شوي کوم څه ته وايي چې د هغه لامله يوه ورځ د نورو ټولو ورځو په شان نه وي او نورو ټولو ورځو ته ورته نه وي. يا يو ساعت نورو ټولو ساعتونو ته ورته نه وي. د ساري په توگه، هغه ښکاريان چې زما ښکار کوي، هغوی داسې يو رواج لري چې هره پېنځنۍ (پنجشنبه) د کلي له نجونو سره نڅېږي. د پېنځنۍ ورځ زما لپاره څومره ښه ورځ ده ! پر دغه ورځ زه چکر وهم او د چکر پر مهال د انگورو بڼ ته ځم. خو که چيري د ښکاريانو هر وخت چې زړه غوښتلای پر هماغه ورځ يې نڅا کولای او ورځ يې مالومه نه وای، نو ټولې ورځې به يو شان وې، او ما به هېڅ مهال دمه نه شوای کولای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچني شاهزاده په دې ډول ګیدړ روږدی کړ. اوس نو د خدای په امانۍ وخت راورسېد.

ګیدړ سوړ اسویلی وایست او ویې ویل:

- زه به په تا پسې وژاړم.

کوچني شاهزاده ورته وویل:

- خو ته پخپله ملامت یې. ما خو نه غوښتل چې ته غمجن او خپه شې، تا پخپله غوښتل چې زه تا روږدی کړم...

ګیدړ وویل:

- هو، دا خبره رښتیا ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خو ته به وژاړې !
- هو ، خود به وژاړم.
- مانا دا به ستا لپاره خواشینوونکې وي.

ګیدړ وویل:

- نه، زما لپاره به ښه وي. هغه خبرې دې په یاد راوړه چې ما تاته د طلايي وړېو په اړه کړې وې.

هغه چوپ شو. وروسته يې زياته کړه:

- راشه یو ځل بیا ګلابو ته وګوره. ته به پر دې پوه شې چې ستا ګلاب په نړۍ کې یوازینی ګلاب دی او بل داسې ګلاب نشته. کله چې د خدای په امانۍ لپاره بېرته راستون شې، زه به تاته یو راز څرګند کړم. دا به ستا لپاره زما یوه ډالۍ وي.

کوچنی شاهزاده ولاړ چې ګلاب وګوري.

کوچني شاهزاده هغوی ته وویل:

- تاسې زما ګلاب ته لږ هم ورته نه یاست. تاسې لا تر اوسه هېڅ هم نه یاست. تاسې هېچا روږدي کړي نه یاست او تاسو هم هېڅوک روږدی کړی نه دی. زما ګیدړ هم پخوا همدغسې وو. هغه له نورو سلګونو زرو ګیدړانو څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېڅ تو پیر نه درلود. خو ما له هغه سره ملګرتیا او دوستي وکړه او اوس هغه په ټوله نړۍ کې یوازینی دغسې روږدی ګیدړ دی.

ګلاب وشرمېدل او سرونه یې ښکته واچول. کوچني شاهزاده خبرو ته دوام ورکړ:

- تاسې ښکلې یاست خو تش یاست. د سړي زړه نه غواړي چې ستاسو په خاطر ځان مړ کړي.

ښکاره خبره ده چې که تصادفي لاروی زما ګلاب وویني، نو وبه وایي چې هغه کټ مټ همداسې دی لکه تاسې چې یاست. خو زما لپاره هغه تر تاسو ټولو ډېر ارزښت لري. ما خو هغه ته هره ورځ اوبه ورکولې، تاسې ته خو مې نه درکولې. ما هغه په ښیښه یې پوښ باندې پټاوه، نه تاسې. ما له هغه نه شاوخوا پرده راتاووله چې له باده وساتل شي. ما د هغه لپاره پیشوګۍ (مور) وژلې، یوازې دوه یا درې مې پرې ښوویې چې پر پتنګ بدلې شي. ما اورېده چې هغه څنګه شکایت کاوه او ډوسې یې ویشتلې، ما هغه ته ان هغه مهال هم غوږ نیوه چې دی به چوپ وو. هغه زما ګلاب دی.

تر دې وروسته کوچنی شاهزاده ګیدړ ته راستون شو او ورته ویې ویل:

- د خدای په امان...

ګیدړ هم وویل:

- د خدای په امان. زما راز دا دی، هغه ډېر ساده دی: یوازې د زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې وېښې او تېزې دي. تر ټولو مهم شيان د سر پر سترګو نه ليدل کېږي.

کوچني شاهزاده همدا خبرې تکرار کړې:

- د دې لپاره چې سړی يې ښه په ياد وساتي، تر ټولو مهم شيان د سر پر سترګو نه ليدل کېږي.

- ستا ګلاب تا ته ځکه دېر ارزښت لري چې تا خپل ټول مهال هغه ته ورکاوه.

کوچني شاهزاده بيا خبرې تکرار کړې:

- د دې لپاره چې ښه يې په ياد کې وساتم. ما خپل ټول مهال هغه ته ورکاوه...

ګيدړ وويل:

- خلکو دا رښتيا هېره کړې، خو ته يې مه هېروه. ته د تل لپاره د هغو ټولو په وړاندې ځواب ويونکی او پازوال يې چې تا روږدي کړي دي. ته د خپل ګلاب په وړاندې پازوال يې.

کوچني شاهزاده دا خبرې تکرار کړې:

- د دې لپاره چې ښه يې په ياد ولرم، زه د خپل ګلاب په وړاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پا زوال یم...

دوویشتمه برخه

کوچني شاهزاده وویل:

- ورځ مو په خیر.

د رېلګاډو د پټلیو بدلوونکي ځواب ورکړ:

- ورځ دې په خیر.

کوچني شاهزاده ترې وپوښتل:

- ته څه کوې؟

د رېلګاډو پټلیو بدلوونکي په ځواب کې ورته وویل:

- مسافر شمېربندي کوم. په هر رېلګاډي کې زر زر کسان لېږم، یو رېلګاډی ښۍ خواته او بل کیڼې خواته لېږم.

پر دې مهال یو ګړندی رېلګاډی، چې کړکۍ یې روښانه وې، په داسې ګړبهار سره تر څنګ تېر شو چې د پټلیو بدلوونکي څارخونه یې ټوله سره ولړزوله.

کوچني شاهزاده وویل:

- څومره بېړه لري ! هغوی څه شی لټوي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پتلیو بدلوونکي وویل:

- پخپله د رېلګاډي چلوونکی هم پر دې نه پوهېږي.

لږه شېبه وروسته بل لور ته هم یو بل ګړندی رېلګاډی، چې څراغونه یې روښان ول، له ګړبهار سره تېر شو. کوچني شاهزاده وپوښتل:

- هغوی اوس راستنېږي؟

د پتلیو بدلوونکي ورته وویل:

- نه، دا بل دی. دا له هغې خوا راتلونکی رېلګاډی دی.
- د هغوی لپاره هغه ځای چې دوی پخوا پکې ول، ښه نه دی؟

پتلۍ بدلوونکي وویل:

- چیرته چې موږ نه یو هغه ځای ښه دی.

پر دې مهال دریېم ګړندی رېلګاډی، چې رڼا یې کوله په ګړبهار سره تېر شو. کوچني شاهزاده وویل:

- دوی غواړي چې په هغو لومړنیو رېلګاډو پسې ځانونه ورسوي؟

پتلۍ بدلوونکي وویل:

- هغوی هېڅ شی نه غواړي. هغوی په ډبو کې ویده دي، یا خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا اسې ناست دي او اربړمي کاږي. يوازې ماشومانو خپلې پوزې په کړکيو پورې ټينګې نيولې دي.

کوچني شاهزاده په ټيټ غږ وويل:

- يوازې ماشومان په دې پوهېږي چې څه شی لټوي. هغوی خپلې

ټولې ورځې او مهال هغې ګوډۍ ته ورکوي چې له ټوکره جوړه شوې او هغه د هغوی لپاره ډېر ارزښت لري، او که چيرې څوک ورنه دا ګوډۍ واخلي، نو ماشومان ژاړي...

پټلۍ بدلوونکي وويل:

- دا د هغوی نېکمرغي ده.

درويشتمه برخه

کوچني شاهزاده وويل:

- ورځ مو په خير.

سوداګر ځواب ورکړ:

- ورځ دي په خير.

هغه داسې نوې ګولۍ پلورلې چې تنده ماتوي. که چيرې دا ډول يوه ګولۍ وخورې نو بشپړه اوونۍ سړی نه تږی کيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچني شاهزاده له سوداګرنه وپوښتل:

- ته دا د څه لپاره پلورې؟

سوداګر ځواب ورکړ:

- دا ګولۍ د سړي وخت ډېر نه ضايعه کوي. د ځانګپوهانو د شمېر له مخې، سړی کولای شي چې په اوونۍ کې درې پنځوس دقيقې وخت وسپموي.

- په دغو درې پنځوس دقيقو کې سړی څه وکړي؟
- څه شی چې غواړي.

کوچني شاهزده له ځان سره فکر وکړ:

- که چيري ما درې پنځوس دقيقې وزګار وخت درلوداى، زه به چينې ته تللی وای...

څلېرويشتمه برخه

له هغه مهاله چې د خرابۍ لامله ما الوتکه پر ځمکه کېنولې يوه اوونۍ تېره شوه، د ګوليو د سوداګر په اړه مې خبرو ته د غوږ نيولو پر مهال د خپلو اوبو وروستی غړپ وڅښه.

ما کوچني شاهزاده ته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو ، د ټول هغه څه په اړه چې ته کیسه کوې، ډېر په زړه پورې دي،

خو ما لا تر اوسه الوتکه نه ده جوړه کړې، او به ټولې خلاصې شوې، یو غړپ هم نه دی پاتې، که چیري مې کولای شوای چې کومې چینې ته ولاړ شم، زه به هم نېکمرغه وای.

- هغه ګیدړ چې زه یې ملګری شوی یم...
- زما ګرانه، زه اوس ستا د ګیدړ لپاره وخت نه لرم !
- ولې؟
- ځکه چې زه له تندې مړ کېږم...

هغه پوه نه شو ، دا په دې پورې څه اړه لري. ځکه یې خبره رد کړه:

- ښه، که چیري ته کوم مهال ملګری ولرې، پرېږده چې د هغه په خاطر

مړ شې. زه ډېر خوشاله یم چې له ګیدړ سره مې ملګرتیا وشوه...

«هغه پر دې نه پوهېږي چې څومره لوی خطر دی. هغه هېڅ مهال نه تنده لیدلې او نه هم لوږه. د هغه لپاره د لمر وړانګه بس ده...»

ما دا خبرې پر لوړ غږ ونه کړې، یوازې مې همداسې فکر وکړ. خو کوچني شاهزاده ماته وکتل او ویې ویل:

- زه هم تږی شوم...راځه چې څاه ولټوو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د ستړیا په حالت کې هغه ته وویل چې په دې بې پایه دښته کې په اټکل سره د څاګانو لټول څه ګټه لري؟ خو موږ بیا هم د څا په لټه پسې روان شو.

موږ ډېر مهال چوپه خوله روان وو. بالاخره تیاره شوه او په هسک کې ستوري وځلېدل. زه د تندې له لاسه لږ تبجن شوم او ماته داسې ښکارېده، لکه زه چې ستوري په خوب کې وینم. د کوچني شاهزاده خبرې مې پرله پسې په یاد راتلې او ما ترې وپوښتل:

- یانې ته هم پوهېږې چې تنده څه شی ده؟

خو هغه ځواب را نه کړ. یوازې دومره یې وویل:

- د زړه لپاره هم اوبه اړینې وي...

زه پوه نه شوم، خو چوپ شوم. خو دومره پوه شوم چې له هغه نه باید نورې پوښتنې ونه کړم.

هغه ستړی شو او پر شګه کېناست. زه یې هم تر څنګ کېناستم. موږ چوپ ناست وو، وروسته یې وویل:

- ستوري ډېر ښکلي دي، ځکه چې هلته په کوم ځای کې یو ګل دی، که څه هم لیدل کیږي نه...

ما یوازې دومره وویل:

- هو، ښکاره خبره ده. ما شګې ته کتل چې د سپوږمۍ د رڼا لامله

(c) ketabton.com: The Digital Library

روښانه ښکارېده.

کوچني شاهزاده زياته کړه:

- د ښته هم ښکلې ده...

دا رښتيا ده. زما تل د ښته خوښېده. د شګو پر غونډۍ چې کېنې. هيڅ شی نه ليدل کيږي. هېڅ غږ نه اورېدل کيږي او چوپه چوپتيا وي... هغه وويل:

- ته پوهېږې چې د ښته څه ښه والی لري؟ ښه والی يې دا دی چې په

ځينو پټو ځايونو کې چينې لري...

زه ډېر هېښ شوم. ناڅاپه پر دې پوه شوم چې ولې شګه اسرارامېزه ځلا کوي. کله چې زه کوچنی هلک وم، ما په يو ډېر زاړه کور کې ژوند کاوه. داسې ويل کېدل چې په دغه کور کې خزانه پټه ده. خو دغه خزانه هېچا را ونه سپړله، ښايي چې هېچا لټولې نه وي. د دغې خزانې لامله کور داسې وو لکه چا چې پرې کوډې کړې وي. هغه په خپل زړه کې يو راز پټ کړی وو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل:

- هو ، که کور دی، که ستوري دي او که دښته، په هغوی کې تر ټولو ډېر ښه هغه څه دي چې په سترګو نه لیدل کیږي.

کوچني شاهزاده وویل:

- زه ډېر خوشاله یم چې ته زما له ملګري ګیدړ سره هوکړه لرې.

وروسته هغه ویده شو. ما هغه په غېږ کې واخیست او رهي شوم. زه په ولولو او هیجان کې وم. ماته داسې ښکارېده چې زه یوه نازکه او قیمتي خزانه په غېږ کې وړم. ماته ان داسې ښکارېده چې په ځمکه کې تر ده بل نازک موجود نشته. د سپوږمۍ په رڼا کې ما د هغه تندي ته، چې رنګ یې الوتی او زېړ وو، او د هغه کږو باڼوګانو ته مې کتل، د هغه د وېښتانو طلایي کاکول ته مې کتل چې باد یوې او بلې خواته واهه او له ځان سره یې داسې ویل:

- دا ټول یوازې پوښ دی. تر ټولو ارزښتناک هغه څه دي چې په سترګو یې نه شې لیدلای او نه لیدل کیږي...

د هغه نیمې پرانیستې شونډې په موسکا کې ولړزېدې او ما له ځانه سره وویل:

- په دغه ویده کوچني شاهزاده کې تر ټولو ډېره هیجان راپاروونکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او اغېز ښندونکې د ده ژمنتیا (وفاداري) ده چې ګل ته یې لري، د هغه ګلاب څېره چې په ده کې د څراغ د لمبې په شان بلیږي، ان هغه مهال هم کله چې ده ویده وي...

زه پر دې پوه شوم، دی لکه څومره چې ښکاري تر هغه هم نازک دی. څراغونه باید وساتل شي، ځکه کېدای شي چې د باد په لګېدو سره مړه شي...

زه همداسې روان وم....او د ګهیځ په سپېدو کې تر څاه پورې ورسېدم.

پېنځویشتمه برخه

کوچني شاهزاده وویل:

- خلک ګړندیو رېلګاډو ته خېژي، خو هغوی پخپله هم نه پوهېږي

چې څه شی لټوي، ځکه خو هغوی ارام نه دي، کله یو لور ته ځغلي او کله هم بل لور ته...

بیا یې زیاته کړه:

- هر څه عبث دي...

هغه څاه چې موږ ورته راغلو، د صحرا د لویې دښتې د نورو ټولو څاګانو په شان نه وو. مامولن دلته څا په شګه کې هسې یوه کنده وي. خو دا سم اصلي کلیوالي څا وو. دلته هیچیري کلي نه ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما داسې فکر وکړ چې زه خوب وینم. ما کوچني شاهزاده ته وویل:

- عجیبه کار دی، دلته هر څه چمتو دي: څرخ، سلواغه او پړی ټول

جوړ دي...

هغه په خندا شو. پړی یې کش کړ چې څرخ وګرزي. څرخ داسې وچ غږ وکړ لکه بادنما چې ډېر مهال د باد د نه لګېدو لامله زنګو وهلې وي.

کوچني شاهزاده وویل:

- اورې یې؟ موږ څاه راویښ کړ او هغه په سندرو ویلو پیل وکړ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه له دې ډاربدم چې دی سترې کیږي. ما ورته وویل:

- ماته یې راکړه، او به زه راوباسم، ستا زور پرې نه رسیږي.

له څاه څخه مې ورو ډکه سلواغه راوایسته او د څاه پر څنډه مې داسې کېښوده چې چپه نه شي. زما په غوږونو کې د څرخ وچ غږ لا سندرې ویلې، په سلواغه کې اوبه رېږدېدلې او د لمر وړانګو پکې نڅا کوله. کوچني شاهزاده وویل:

- زه غواړم چې دا اوبه وڅښم. اوبه راکړه چې تنده پرې ماته کړم...

زه پوه شوم چې ده څه شی لټاوه!

ما سلواغه د ده شونډو ته ورنږدې کړه. ده سترګې پټې کړې او د اوبو په څښلو یې پیل وکړ. د اوبو څښل داسې وو لکه یوه ډېره ښه مېله چې وي. دا عادي اوبه نه وې. هغه تر ستوریو لاندې له ډېرې اوږدې لارې نه، د څرخ له وچ غږ نه، او زما د لاسونو له زیاره راپیدا شوې. هغوی د زړه لپاره د یوې ډالۍ په شان وې. کله چې زه کوچنی وم، نو د کرېس مېس ډالۍ زما لپاره همدغسې ځلېدلې. د سبر په نیالګي کې د څراغونو ځلا، د نیمې شپې د ارګان موسیقۍ الې غږ، مهربانه موسکاوې همدغسې ماته ځلېدلې.

کوچني شاهزاده وویل:

- ستا په ګرزنده ستوري کې خلک په یوه ګلبڼ کې پینځه زره ګلابه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کري او روزي يې...خو هغه څه نه شي موندلای چې لټوي يې...ما هم له ده سره هوکړه وکړه:

- نه يې شي موندلای، همدا سې ده.
- هغه څه چې دوی لټوي کېدای شي چې په يوازيني گلاب، او د اوبو

په يوه غړپ کې ومومندل شي.

ما ورسره هوکړه وکړه: هو همداسې ده.

کوچني شاهزاده وويل:

- خو سترگې ړندې دي. بايد چې په زړه باندې لټول وشي.

ما اوبه وڅښلې، سا مې ارامه شوه. د لمرختو پر مهال د شگې رنگ د شاتو په څېر طلايي شي. له دې لامله هم زه نېکمرغه وم. نو ولې سړی زړه تنگی شي؟..

کوچنی شاهزاده بيا زما ترخنگ کېناست، په نرم او مهربان غږ سره يې ماته وويل:

- ته بايد پر خپله ژمنه کلک ودرېږې.
- کومه ژمنه؟
- په ياد دي دي...تا ژمنه کړې وه...چې ماته به زما د وري لپاره کتمپوز

راکوې...زه خو د هماغه گل په وړاندې پازه لرم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما له جېبه خپل انځورونه راوایستل. کوچني شاهزاده هغوی ته وکتل او ویې خندل:

- ستا «اډانسونيا ډيجيتاټا» کرم ته ورته دي...

ما خو پر خپلو «اډانسونيا ډيجيتاټا» باندې ویاړ کاوه !

د ګیدړې غوږونه ستا غوږونو ته ورته دي...کټ مټ لکه ښکرونه دا سې دي ! ځومره اوږده دي !

دی بیا په خندا شو.

- ته په حق نه یې ملګرکیه. ما هېڅ مهال رسامي نه شو کولای.

یوازې بوا (لوی ماران) مې دننه او د باندې خوا نه رسولای شوای. خو هغه زه

ارام کړم او ویې ویل:

- پروا نه کوي، ماشومان یې پېژني او پرې پوهېږي.

ما د وري لپاره کتپوز رسم کړ. رسم مې کوچني شاهزاده ته ورکړ او زړه مې پر وسو.

- ته د کوم څه په اړه فکر کوې خو ماته یې نه وايې...

خو هغه ځواب را نه کړ. وروسته یې وویل:

- ته پوهېږې...سبا له هغې ورځې نه یو کال تېرېږي چې زه تاسو ته،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځمکې ته راغلی یم...بیا چوپ شو. لږه شېبه وروسته یې زیاته کړه:

- زه دې ځای ته نږدې راولوېدم...

رنګ یې سور شو.

خدای شته زما زړه یو ځل بیا خپه شو، نه پوهېږم ولې. خو ما بیا هم پوښتنه ترې وکړه:

- یانې یوه اوونۍ دمخه، پر هغه سهار چې ما او تا سره وپېژندل،

ته د خلکو د اوسېدو له سیمې څخه زر میله لرې تصادفي یوازې نه ګرزېدې؟

کوچنی شاهزاده له شرمه نور هم سور شو.

خو ما لږ په بې جرئتۍ سره زیاته کړه:

- دا په دې خاطر چې یو کال پوره کېږي؟..

هغه بیا سور شو او زما یوې پوښتنې ته یې هم ځواب را نه کړ، خو دا چې سړی سور شي مانا «هو»، همداسې نه ده؟

ما وویل:

- زه ناارامه یم.

خو هغه وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ستا د کار مهال راورسېد. خپل ماشين [الوتکې] ته ور شه. زه به دلته تاته منتظر اوسم. سبا ماښام ته بيا راشه...

خو زه ارام نه شوم. زما ګيدړ په ياد راغی...کله چې سړی له چا سره روږدی شي، نو وروسته داسې هم پېښېږي چې سړي ته ژړا راولي.

شپږويشتمه برخه

څاه ته نږدې د لرغوني ډبرين دېوال کنډوالې ساتل شوې دي. بله ورځ ماښام، کله چې ما کار پای ته ورساوه، زه راستون شوم او کوچنی شاهزاده مې له لرې وليد چې د دېوال پر څنډه ناست او پښې يې ځوړند کړې دي. ما يې غږ واورېد. ده ويل:

- ايا ستا په ياد نه دي؟ هغه خو دلته نه وو.

داسې ښکارېده چې د ده پوښتنو ته کوم چا ځواب وايه:

- هو، پوره يو کال دمخه وو، خو دلته نه په بل ځای کې وو...

ما خپل تګ ګړندی کړ. دېوال ته نږدې مې بل څوک ونه ليد او د کوم چا غږ مې هم وا نهورېد. خو پر دې مهال کوچني شاهزاده بيا کوم چاته داسې ځواب ورکړ.

- نو ښکاره خبره ده. ته به په شګه کې زما پلونه پيدا کړې، او هماغلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته منتظر شه. زه نن شپه هماغلته درځم.

تر دېواله شل متره واټن پاتې وو ، خو ما لا هېڅوک ونه لیدل. تر یوې لنډې شېبې چوپتیا وروسته کوچني شاهزاده وپوښتل:

- ستا زهر ښه دي؟ ډېر خو به مې نه کړوي؟

زه ودرېدم او زړه مې ډېر پر وسو ، خو زه لا پوه شوی نه یم. کوچني شاهزاده وویل:

- اوس نو ځه ولاړ شه. زه غواړم چې له دېوال نه ښکته ټوپ کړم.

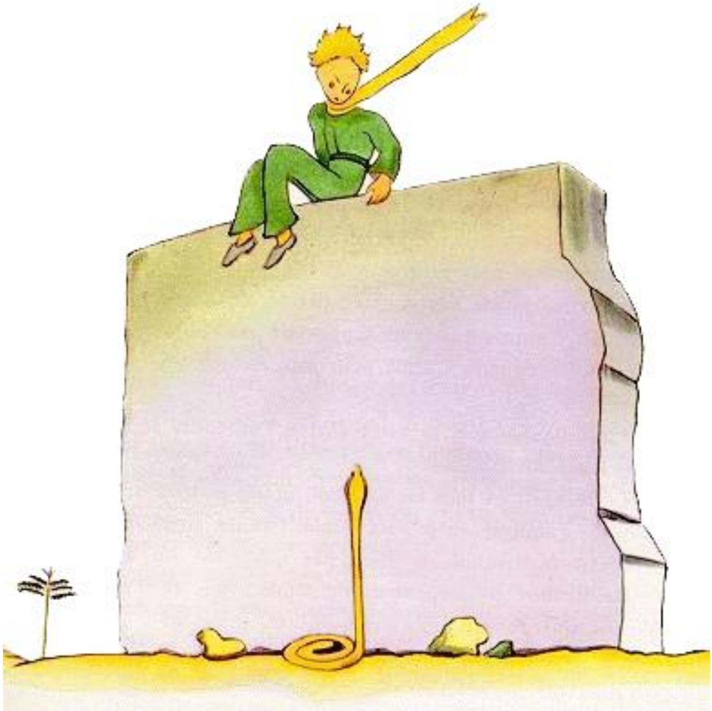

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر دې وروسته چې کله ما لاندې ځمکې ته وکتل، ناڅاپه مې ټوپ کړل ! د دېوال بېخ ته يو کوچنی زېړ مار، چې چيچنه يې په نيمه دقيقه کې سړی وژني، تاو شوی، سر يې کوچني شاهزاده ته ورپورته کړی او پروت وو. ما جېب ته لاس کړ چې توپانچه راوباسم، مار ته مې ورمنډه کړه، زما د ګامونو له غږ نه کوچنی مار د وچېدونکي لښتي په شان ورو ورو پر شګه روان شو، د کوچني فلزي زنګولې په شان غږ يې ايله په ايله اورېدل کېده، چې بې له بېړې په ډبرو کې پټ شو.

ما دېوال ته پر ښه مهال ورمنډه کړه او کوچنی شاهزاده مې په غېږ کې ونيو. دی له واورې نه هم سپين اوښتی وو. ما غږ پر وکړ:

- کوچنيه، څه دې په فکر کې دروګرزېدل ! له مارانو سره د څه په خاطر خبرې پيلوې او خبرې کوې؟

ما د ده د غاړې طلايي دسمال راخلاص کړ، د مخ کينې او ښی ماتې مې ورته پر اوبو لانده کړل او دې ته مې اړ ايست چې اوبه وڅښي. نورې پوښتنې مې ترې ونه کړې. هغه ما ته جدي وکتل او زما تر غاړې يې لاسونه راتاو کړل. ما د ده د زړه درزا اورېده. د ده زړه داسې ټوپونه وهل لکه د ويشتل شوې مرغۍ زړه. بيا يې وويل:

- زه ډېر خوشاله يم چې تا د خپل ماشين خرابي وموندله. اوس ته کولای شې چې کور ته ستون شې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ته له څه پوه شوې؟!

ما په همدې شېبه کې غوښتل ده ته ووايم چې له دومره انتظار سره سره مې وکولای شو چې د الوتکې خرابي ترميم کړم!

ده ځواب را نه کړ، خو يوازې دومره يې وويل:

- زه هم نن کور ته ستنېږم.

بيا يې په خواشينۍ سره ويل:

- دا ډېر لرې او ډېر ستونزمن دی...

هر څه يو ډول حيرانوونکي ول. ما هغه لکه د يو ماشوم په څېر په غېږ کې کلک نيولی وو، خو ماته داسې برېښېده چې دی له ما څخه ښويږي، لکه کوم لوی پاڼ يا ژور گرداو چې يې را څخه کشوي، او ما دا وس نه درلود چې کلک يې ونيسم...هغه په چورت کې ډوب او کوم لرې ځای ته يې کتل.

- له ما سره ستا وری، د وري لپاره صندوق او د هغه کټپوز پاتې کيږي...

هغه غمجنه موسکا وکړه.

ما ډېر ځنډ انتظار ورته وايست. هغه داسې ښکارېده لکه په سد کيږي چې، يا لکه پر حال چې راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- کوچنیه، ته وډار شوې...

ښکاره خبره ده چې وډار شو ! خو ورو په خندا شو:

- ننني ماښام به زما لپاره ډېر ډاروونکی وي...

زما زړه ماته د بدبختۍ گواهي راکوله. ایا زه به د ده خندا نوره هېڅ وانه ورم، ایا زه به یې هېڅ وانه ورم؟ د ده خندا زما لپاره داسې ده لکه په دښته کې چینه.

- کوچنیه، زه غواړم چې ستا خندا نوره هم واورم...

خو هغه وویل:

- نن شپه یو کال پوره کیږي. زما ستوری به د هغه ځای له پاسه راشي

چیرته چې زه ترې رالوېدلی وم...

کوچنیه، غوږ ونیسه. دا ټول څه لکه مار، له ستوري سره لیدنه دا هسې خوشې خوب دی، خو همداسې به وي، رښتیا ؟

هغه ځواب را نه کړ. لږه شېبه وروسته یې وویل:

- تر ټولو مهم هغه څه دي چې په سترگو نه لیدل کیږي...
- هو، ښکاره خبره ده...
- دا لکه د گل په اړه. که چیري تاته هغه گل گران وي چې چیرته لري په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم ستوری کې دی او لویږي، نو ډېره په زړه پورې ده چې سړی په شپه کې هسک ته وګوري. د شپې له خوا ټول ستوري غوړېږي.

- هو، خود...

دا لکه د اوبو په اړه. کله چې تا ماته اوبه راکړې او ما تنده پرې ماته کړه، نو اوبه زما لپاره داسې وې لکه د ټنګ ټکور غږ، دا ځکه چې موږ هغوی د څرخ او پړي په مرسته را وایستلې... په یاد دي دي؟ هغه ډېرې ښې اوبه وې.

- هو، خود...
- ته د شپې ستورو ته وګوره. زما ستوری ډېر کوچنی دی، زه یې نه شم

کولای چې تاته یې دروښیم. داسې به ښه وي. هغه به ستا لپاره له ستوریو څخه یو ستوری وي. ستورو ته کتل به ستا ډېر خوښ شي...هغوی به ټول ستا ملګري شي...وروسته بیا زه تاته کوم څه د ډالۍ په توګه درکوم...

هغه په خندا شو.

- اخ، کوچنیه، کوچنیه، ستا خندا زما خومره ډېره خوښیږي!
- زما ډالۍ همدا ده...دا به داسې وي لکه د اوبو په اړه کیسه.
- دا څنګه؟
- هر انسان خپل ستوری لري. څوک چې مسافر شي نو هغوی ته لار

ورښیي. د نورو لپاره دا هسې کوچني څراغونه دي. د پوهانو لپاره لکه یوه قضیه ده چې باید حل یې کړي. زما د معامله ګر لپاره هغوی سره زر دي. خو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ټولو خلکو لپاره هغوی بې ژبې دي. خو ستا به بېخي ځانګړي ستوري وي...

- دا څنګه؟
- کله چې ته د شپې له خوا هسک ته وګورې، نو هلته به هغه ستوری

ووینې چې زه ژوند پکې کوم، چې زه پکې خاندم، او ته به دا واورې چې ټول ستوري خاندي. ته به دا سې ستوري ولري چې خندا کولای شي !

دی پخپله هم په خندا شو.

- کله چې ته ډاډه شې، ته به پر دې خوښ شې چې تا زه یو مهال

پېژندلم. ته به تل زما ملګری یې. ستا زړه به غواړي چې له ما سره یو ځای وخاندې. ته به کله کله په دې ډول کړکۍ پرانیزې او دا به ستا لپاره ډېر د خوښۍ وړ وي... ستا ملګري او دوستان به دې ته هېښ شي چې ته هسک ته ګورې او خاندې. ته به هغوی ته وایې: «هو، هو، کله چې زه ستوریو ته ګورم نو تل خاندم !» هغوی به داسې فکر وکړي چې ته لېونی شوی یې. دغسې بده ټوکه به پر تا وکړم...

خو هغه بیا په خندا شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

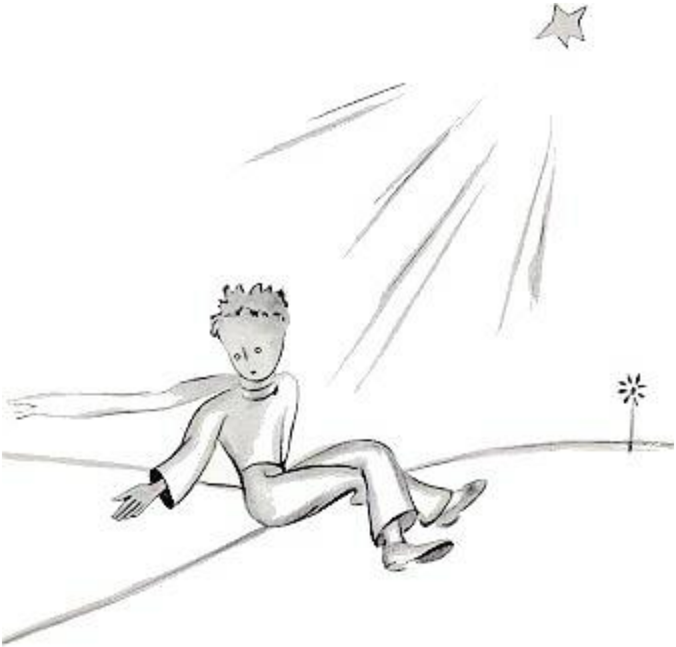

- لکه ما چې تاته د ستوریو پر ځای ګڼ شمېر خندېدونکې زنګولې

د ډالۍ په توګه درکړې وي...

هغه بیا په خندا شو. وروسته بیا جدي شو.

- ښه به دا وي... چې ته نن شپه را نه شې.

زه تا نه خوشې کوم. تاته به داسې ښکاره شي چې زما لپاره حالت دردمن دی. تاته به ان داسې ښکاره شي چې زه مړ کېږم. داسې هم پېښېږي. مه راځه، ضرور نه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زه تا یوازې نه پرېږدم.

خو هغه د کوم څه په اړه اندېښمن وو.

- وینې...دا د مار له لاسه. ښایي چې هغه تا ناڅاپه وچیچي...ماران خو

بد وي. هغوی چې هر څوک وچیچي پرې خوشالیږي.

- زه تا نه خوشي کوم.

دی ناڅاپه ارام شو:

- رښتیا خبره داده چې د هغه زهر د دوو کسانو لپاره بسنه نه کوي...

پر دغه شپه زه پوه نه شوم چې هغه څنګه رهي شو. دی بې له کومه شوره یا ځوږه ووت. کله چې زه ورپسې ورسېدم، نو دی ګړندی روان وو، هغه په پرېکنده توګه زړور ګامونه اخیستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه یوازې دومره وویل:

- آ، دا ته یې...

زه یې له لاسه ونیولم. خو هغه د کوم شي په اړه اندېښمن وو.

- ته له ما سره هسې عبث روان یې. ما ته به ستا کتل ستا لپاره ډېر دردمن وي. تاته به داسې ښکاره شي لکه زه چې مړ کېږم، خو دا رښتیا نه ده...

زه چوپ په خوله وم.

- وینې...لار ډېره اوږده ده. زما بدن ډېر دروند دی. زه ښایي ونه شم کولای چې تر منزله یې یوسم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه چوپ وم.

- دا داسې مانا لري لکه زوړ پوټکی چې وغورځول شي. په دې کې

کوم غمجن څه نشته...

زه چوپ وم.

هغه لږ څه روحیه له لاسه ورکړه. خو یو ځل بیا یې ځان بیدار کړ:

- ته پوهېږې چې ډېره به ښه وي. زه به هم ستوریو ته ګورم. ټول ستوري

به کټ مټ د هغو زړو څاګانو په شان وي چې د وچ غړ لرونکي څرخونه لري.

هر ستوری به ماته دا شونتیا راکړي چې تنده ماته کړم...

زه چوپ وم.

- فکر ورته وکړه، څومره د ساتېرۍ وړ ده ! ته به پېنځه سوه میلیونه

زنګولې ولرې او زه به پېنځه سوه میلیونه چینې...

پر دې مهال یې خبرې بس کړې، ځکه چې په ژړا شو...

- دا دی موږ راورسېدلو. اجازه راکړه چې زه په یوازې توګه یو بل

ګام واخلم.

هغه پر شګه کېناست، ځکه چې دی ډېر وډار شو. وروسته یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ته پوهېږې...زما ګلاب...زه د هغه په وړاندې پازه لرم. خو هغه ډېر

کمزوری دی ! هغه ډېر سپېدلی دی. هغه یوازې څلور خوار اغزي لري، نور هېڅ داسې څه نه لري چې له نړۍ نه پرې د ځان ساتنه وکړي...

زه کېناستم ځکه چې پښې مې سستې شوې.

هغه وویل:

- بس خلاص...دا پای دی...

یوه دقیقه ځنډ یې نور هم وکړ او پاڅېد. یو ګام یې واخیست. ما نه شو کولای چې ځان وښوروم. داسې ښکارېده لکه د هغه پښو ته نږدې چې زېړه برېښنا وپړکېږي. هغه یوه شېبه بې حرکته وو. چیغه یې ونه کړه. وروسته د ونې په شان ورو ولوېد. دی ورو او بې غږه ولوېد. ځکه چې شګه ټول غږونه کموي او غلي کوي یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوویشتمه برخه

دا دی له هغه مهاله شپږ کاله تېر شول...ما په دې اړه تر اوسه هېچا ته کیسه نه ده کړې. کله چې زه راستون شوم، زما ملګري ډېر خوشاله شول چې زه یې روغ، رمټ او ژوندی ولیدم. زه خپه وم، خو ما هغوی ته داسې وویل:

- زه هسې ستړی شوی یم...

زه لږ ارام شوم او تسلي مې خپله کړه. خو په بشپړه توګه نه. زه پوهېدم چې هغه [کوچنی شاهزاده] خپل ګرزنده ستوري ته ستون شوی، ځکه کله چې رڼا شوه ما پر شګه د هغه بدن ونه لید. دومره درونډ خو هم نه وو. د شپې له خوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ډېر خوښېږي چې ستوريو ته غوږ ونيسم. لکه پېنځو سوو ميليونو زنګولو ته...

خو هېښنده دا ده، کله چې ما د وري لپاره کټپوز رسماوه، نو پړی مې هېر شو چې رسم کړی مې وای ! کوچنی شاهزاده نه شي کولای چې وري ته يې ورواغوندي. زه له خپل ځان نه داسې پوښتم: هلته د ده په ګرزنده ستوري کې به اوس څه پېښېږي؟ که وري ناڅاپه ګلاب خوړلی وي؟

خو کله کله ځان ته وايم: «نه، داسې نه ده ! کوچنی شاهزاده د شپې له خوا تل پر ګلاب باندې د ښيښې پوښ ږدي او وری ډېر ښه څاري...» په دغسې حالت کې زه نېکمرغه اوسم او ټول ستوري ورو ورو خاندي.

خو کله کله زه ځان ته داسې وايم: «کله کله سړی بې پامه او هېرجن هم وي...په دغسې حالت کې کېدای شي هر څه پېښ شي ! کېدای شي هغه کومه شپه پر ګلاب باندې د ښيښې پوښ کې نه ږدي او هېر يې شي، يا خو د شپې وری له پړي څخه خلاص شي...» هغه مهال به بيا ټولې زنګولې ژاړي...

دا ټول څه اسرامېزه او له عقله لري خبره ده. پر تاسو هم کوچنی شاهزاده همدغسې ګران شو، لکه پر ما. دا ټول څه بايد بې توپيره نه وي: ټوله نړۍ د سړي لپاره له دې لامله بل ډول کيږي چې د پينۍ (کايناتو) په کوم نامالوم ګوټ کې يو داسې وری شته چې موږ هېڅ مهال نه دی ليدلی، او کېدای شي هغه ګلاب يې خوړلی وي چې موږ ته نااشنا دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هسک ته وګورئ او له ځانه پوښتنه وکړئ: «ایا هغه ګلاب ژوندی دی او که نه؟ کېدای شي نابېره وري خوړلی وي؟» تاسې به ووینئ چې ټول څه به بل ډول شي...

له لویانو څخه به یو لوی هم هېڅ مهال پر دې پوه نه شي چې دا څومره مهمه ده !

زما په اند دا په نړۍ کې تر ټولو ښکلی او تر ټولو ډېر غمجن ځای دی. دا د دښتې هغه برخه ده چې په مخکیني مخ کې هم انځور شوې، خو ما یو ځل بیا هم انځور کړه، د دې لپاره چې تاسې یې ښه په ځیر سره وګورئ. کوچنی شاهزاده لومړی ځل همدغلته راپیدا او همدغلته له لیده پناه شو. ښه په ځیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته وګورئ، د دې لپاره چې دا ځای هرو مرو ښه وپېژنئ، که چیري کوم مهال افریقا او دښتې ته راپېښ شئ، نو به درته مالوم وي. که چیري دا سې پېښ شي چې تاسې پر دغه ځای تېرېږئ، زه درته زاری کوم چې بېړه مه کوئ. لږ تم شئ، او تر دغه ستوري لاندې لږ ځنډ وکړئ ! که چیري تاسې ته دا سې کوچنی هلک راشي چې طلایي وېښتان ولري، که چیري هغه پر لوړ غږ وخاندي او ستاسو پوښتنو ته هېڅ ځواب در نه کړي، تاسې به اټکل وکړئ او پر دې به پوه شئ چې هغه څوک دی. بیا نو له تاسې ډېره هیله کوم ! هېر مو نه شي، زما غم له ما څخه لري کړئ، ماته تسلي راکړئ. ماته ژر تر ژره په لیک کې ولیکئ چې هغه راستون شو...

۱۹۴۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې نښير ليکوال انتوان دي سينت اېکزوپيري (زوکړه د ۱۹۰۰ ز کال د جون
۲۹ ، پرانسه، ليون-مړينه د ۱۹۴۴ ز کال د جولای ۳۱).

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library